

PERRY RHODAN

245

K. H. Scheer

NOUZOVÉ VOLÁNÍ ODNIKUD

Přeložila Michaela Straková

I.

Jmenoval se Halekal, ale nejenže se tak jmenoval, on taky hlasitý byl. Jeho pokřik drásající nervy, který už týdny zněl z reproduktorů vesmírných rozhlasových a televizních stanic, by zahnal i roboty, kdyby si - jak tvrdili zlí jazykové - nevypnuli vnější příjem.

Lidská stvoření bylo v údolním kotli možné spatřit jen zřídkakdy. Údolí mělo v průměru sto čtyřicet dva kilometry a obklopovaly ho strmé skalní stěny čnící do výše Čtyř až šesti kilometrů.

Gleam, kterému se říkalo i „Konečná stanice Touha“, „Past na myši“ nebo „Odrázový můstek“, byl jedinou planetou systému Tri, systému, jenž se vznášel nad středem trpasličí mlho viny Andro-Beta a vypadal jako osamělý strážce.

Systém tvořila tři rudá obří slunce a byl stejně neskutečný a astrofyzikálně nemožný jako všechny systémy, které uměle vybudovali neznámí Mistři ostrovů.

Z reproduktorů zazníval už zase Halekalův hlas. Halekal byl Pozemšťan a Šéf kosmického stavebního projektu Power Center na Gleamu.

Se stroji, které měl k dispozici, nebyl žádný problém vybudovat kosmickou základnu. Šest obrovitých transportérů Solární flotily, které sem přístroje dopravily, teď odpočívalo vzadu v údolí. Před nimi přistálo pět superbitevních lodí imperiální třídy. Výprava do Andro-Bety patřila k nej-smělejším dobrodružstvím lidstva. Jedině obava z ofenzívy ze sousední galaxie mohla Perryho Rhodana pohnout k tomu, aby riskoval lidské životy. Dosud šlo všechno dobře. Pozemšťané zůstávali neodhaleni. Těch několik málo lodí, které mohli záhadní Mistři ostrovů zahlédnout, bylo tak zamaskováno, že by ani Pozemšťan na první pohled nezjistil, odkud pocházejí.

Bylo 18. října 2402, Před čtrnácti dny standardního času se vyslanci Pozemšťanů usadili na planetě, která ještě krátce před tím sloužila jako místo pro setkávání flotil domácích Dvounosých a Mobyů.

Měsíc Sirén, už neexistoval. Zvláštní komando Pozemšťanů ho zničilo a zničilo tím i stanici, jejíž impulsy aktivovaly zdánlivě mrtvé Moby.

Nyní tedy byli giganti z energie a krystalické hmoty skutečně mrtvi. Téměř tři týdny panovalo v mlhovině Andro-Beta tíživé ticho.

Vejčité lodi Dvounosých zmizely.

Mrtvá těla Mobyů se vznášela vesmírem.

Externí hlídky superbitevní lodi CREST II dostaly pokyn vysílačkou.

„Dávejte pozor! Přistává člun IM-PERÁTORA.“

Poručík Orsy Orson zamával na své muže. IMPERÁTOR jako jediná loď nepodléhal pozemšťanskému velení flotily, nýbrž veliteli US O, admirálu Allanovi.

Člun KI-29 se dotkl země jen sto metrů od CRESTU II.

„No tedy...!“ podivil se muž vedle Orsoná. „Není to Arkonidan osobně?“

Odkdy si potrpí na takovéhle kousky? Rozumíte tomu, pane?“

Orsy Orson tomu zcela nerozuměl. Odkášal si, rozhlédl se kolem a přitáhl si k ústům mikrofon.

„Velitel externí hlídky Orson kapitánu CRESTU II: Admirál Atlan právě vystupuje z Pulce. Vypadá to, jakoby chtěl k nám.“

První důstojník CRESTU II se okamžitě ozval:

„Rozumím. Máme poslat vznášedlo?“

„Ne, pane. Atlan spurtuje jako světový rekordman. Podivné, pane.“

„Ty komentáře si můžete ušetřit,“ napomenul ho Brent Huise. „Pozor ve výpusti - na palubu přichází admirál a šéf vlády. Přijetí a vzdání cti podle pravidel! Jen nedělejte zbytečný rozruch. Nejsme tu na přehlídce.“

„Na někoho, komu je deset tisíc let, utíká pěkně rychle,“ podivil se seržant vedle Orsoná. „Zdá se mi, pane, že chce do lodi.“

„Co neříkáte!“

Seržant se tajně ušklíbl. Zdálo se, že poručík Orson postupně ztrácí klid. Jeho lidé ho jen málokdy viděli nervózního.

„Pane, k výpusti je to ještě sedm set padesát metrů. Myslel jste na to? Možná bychom přece jen měli poslat vznášedlo...“

„Človče, vy jste můj zachránce,“ oddechl si Orson. „Tak na co čekáte?“

Seržant nastoupil do vznášedla a vtom už se objevil sám Atlan. Na sobě měl uniformu USO a zpod přílby mu visely světle plavé vlasy.

Orsy Orson zasalutoval. Atlan se krátce rozhlédl, spatřil připravené vznášedlo a naskočil do něj. Seržant beze slova nastartoval.

„Zdá se, že má naspěch,“ poznamenal Orson hlubokomyslně.

„Je pro mě požitek vidět, jak šéf vlády taky jednou utíká,“ mínil vedle stojící voják.

Orson po něm pomalu sklouzl pohledem.

„Jak dlouho už jste u flotily, Eipsere?“

„Nechtě mě přemýšlet, pane. Je to přesně dvacet tři měsíců a pár dní.“

„Tak nežvaňte nesmysly. Kdybyste v životě utíkal tak často a tak tvrdě jako

Admirál, už byste se mohl ověsit všemi řády Impéria. Ne, musím se opravit. Už byste byl dávno mrtvý, můj milý."

Atlan dorazil k výpusti, vyskočil do antigravového pole a vytáhl se nahoru. Službu konající důstojník zasalutoval. Čtyři roboti vzdali k poctě zbraň.

Ostatní se postavili do špalíru zleva i zprava.

Atlan mávl odmítavě rukou.

„Zrušte tu ceremonii. Nejste Finsch Eysman?"

Mladý poručík z rozpaků zčervenal. „Ano, pane!"

„Je Perry - chci říct, je První administrátor na palubě?"

Finsch se k odpovědi nedostal. Na obrazovce se objevil Rhodanův obličej. Vypadal rozespalé.

„To ses mohl dozvědět i přes vysílačku. Odkdy uhánějí admirálové jako zajáci po prérii?"

„Prérie je dobrá," zasmál se Atlan, ale okamžitě znovu zvažněl. „Byl jsem u výpusti za dvacet vteřin. Každou chvíli dorazí vznášedlo z mého Pulce.

Zalarmuj lékařský tým a mutanty. Kde je Gucky?"

Rhodan už najednou nevypadal tak ospalé.

„Myšob? Odpočívá. Na CRESTU II je teď klidový stav."

„Určitě nespí," tvrdil Atlan. „Nech

ho najít. Právě se vracím z inspekčního letu po soustavě. Půjčil jsi mi telepata Johna Marshalla. Ne, teď žádné otázky. John už asi dvacet minut zuří. Zmítá se v křečích, které ale nejsou organického, nýbrž psychického původu. Tvrdí, že mu praskne lebka. Musí přijímat naddimenzionální impulsy, které my neslyšíme. Podívej se po Guckym. Je to druhý telepat v Tri-stému. Zjistí, jak je na tom."

Rhodan začal okamžitě jednat, Muži, kteří pronikli do trpasličí mlhoviny Andro-Beta, aby se tam pokusili vyrazit děsivému protivníkovi zbraň z ruky, dlouho neváhali.

Rhodanovy rozkazy byly strohé a výstižné. V chodbách se objevili medoroboti. Byli zbucováni příslušníci Sboru mutantů.

Zároveň byly ostatní bitevní lodi uvedeny do stavu pohotovosti.

Za dvě minuty zastavilo u výpusti CRESTU II vznášedlo vyslané Pulcem IMPERÁTORA. Na zadním sedadle seděl vysoký muž v uniformě Solární flotily. Byl to John Marshall, velitel Sboru mutantů.

Tiskl si ruce ke spánkům, jeho tvář byla křídově bílá a stažená bolestí. Ze rtů mu občas uniklo tiché zasténání.

Marshall byl dopraven na palubu, kde ho do péče převzali medoroboti.

Lékaři již čekali.

„Jestli ještě jednou přijdu na svět, stanu se rozhodně parapsychotherapeutem," mumlal dr. Ralf Artur, šéflékař superbitevní lodě.

„Rád bych věděl, jak mu máme pomoci. Když ho psychicky ztíšíme,

přestane fungovat jeho paranadání! Varuji vás, pánové! Jestli se někdy vrátíte na Zemi, ne aby vás napadlo vstoupit ještě někdy na palubu lodi, kde je mutant. Je snazší provést komplikovanou lobotomii, než ošetřit mutantovi krvácející prst."

To bylo trochu přehnané, ale v podstatě měl dr. Artur pravdu.

Krátce poté přišla zpráva, že Gucky není ve své kabině. Když Atlan vstoupil na můstek, udílel právě Rhodan rozhodující povely. Jeho tvář byt bezvýrazná, jako vždy v těžkých situacích.

Admirál Atlan pokynul oběma gigantům, Melbaru Kasomovi a Ichu Tolotovi. Haluťan byl v plné zbroji. Oči mu Červeně plály a z tváře se mu nedalo vyčíst absolutně nic. Rhodan zavolal na přítele. „Jsem oprávněn rozkazovat tvému veliteli?"

Atlan pouze přikývl. Perry zvedl mikrofon ke rtům.

„Tady Rhodan. Toto volání platí všem! Doktore Halekáte, nechtě toho

řvaní. Slyšíte mě?" Halekal se okamžitě ozval. „Slyším vás skvěle, pane.

Jen mi teď neříkejte, že chcete mít přistávací plochu deset kilometrů

jižněji." „Toho vás ušetřím," odpověděl Rhodan suše. „Zastavte práce, něco

se děje. Gucky beze stopy zmizel a telepat Marshall se zmítá v křečích.

Okamžitě stáhněte své lidi. Stroje nechtě stát, kde jsou. Lidi musíte dostat

do bezpečí. Nastupte do nákladních křižníků, kterými jste přiletěli.

Otázky?"

„Spousta. Dovedete si představit, kolik budeme potřebovat času, abychom vše zastavili?"

„Prostě všechno vypněte." Na obrazovce se objevila Halekalova tvář.

„Něco takového může nařídít jen kosmonaut!" zařval. „Pane, atomárně vyhloubené štoly a dutiny musí být vyztuženy více nebo méně drahými, ale hodně pevnými materiály. Nemůžu teď přece nechat viset práci za poslední půl hodiny ve vzduchu a doufat, že stěny podrží nějaký laskavý duch, aby se nezřítily. To je ovšem vyjádřeno primitivně...!"

„... a já jsem to tedy pochopil," přerušil ho Rhodan. „Doktore, nechtě pro mě za mě zřítit se, co se zřítit má. Jestli nebudete do půlhodiny u transportérů, pošlu pro vás bojové roboty. Konec." "

Rhodan si nevšímal Halekalových kleteb, a pokračoval v udílení rozkazů.

„Velitelům superbitevních lodí: připravte se k nouzovému startu. Přídavné

motory zůstanou na Gleamu. Budeme se pro ně ještě moci vrátit,

Velitelům transportérů: naložte stavební specialisty. Zahřát motory. To je zatím vše."

Atlan se usadil v křesle a natáhl nohy před sebe. Neřekl ani slovo, dokud ho Rhodan neoslovil. Lékaři se již pokoušeli uklidnit Johna Marshalla. Řekl, že od přistání se mu vede trochu lépe. „Co se vlastně stalo, příteli?" Atlan vzhlédl. „To se ptám sám sebe už tři čtvrtě hodiny. Johna náhle zasáhla

parapsychická vlnová fronta. Vypadalo to, jako by bojoval v duševním souboji s mocnějším protivníkem. Symptomy přece znáš. Byl jsem s KI-29 právě vertikálně nad systémem a zaměřoval jsem."

„Výsledky?" „Absolutně negativní. Nablízku není nic, ani meteor. Dokonce i Andro-Beta transmitter je už hodiny mimo provoz." „Mobyové?" „Ani stopa. Jsme tu sami. Ptám se, odkud ty telepatické vlny přicházejí. Jsou ostatní mutanti na palubní klinice?" Rhodan přikývl. Atlan o něčem přemýšlel. „Musejí najít řešení. Ještě lepší by bylo, kdyby se podařilo uklidnit Johna. Bolesti tohoto druhu nejsou tělesné. Kde, pro všechno na světě, je ten myšob? Musel ty vlny také zachytit." „Ano, kde je Gucky! Myslím, že zmizel právě proto, protože ty impulsy zachytil. Mimochodem, ani Harno není na palubě."

„J on zmizel? Jak? Chtěné nebo nechťěné? Na rozkaz nebo z vlastního rozhodnutí?"

„To je primární otázka. Plukovníku Rudo, startujeme za deset minut. Sdělte to důstojníkům."

Guckyho našli ještě před startem. Sugestor Kitaj Išibaši zachytil impuls a přibližně stanovil místo, kde je vysílatel. Byl to myšob.

Jeho tělíčko zmítané nekontrolovatelnými reflexy leželo mezi ocelovými základy jednoho dezintegrátoru.

Teprve později se zjistilo, jak se tam dostal. Gucky se po prvním kontaktu pokusil teleportovat se do Rhodanovy kabiny a vyhlásit poplach. Při dematerializaci jeho těla však došlo k násilnému překrytí parapsychické zaměřovači sféry, a proto se započatý skok nepodařil.

Rhodan se rozhodl změnit taktiku. Lékaři a mutanti zatím nedoporučovali let Marshalla a Guckyho do vesmíru, kde byla parafronta ještě silnější než na planetě.

Rhodan uchopil mikrofon. „IMPERÁTOR, THORA II, ALARICH a NAPOLEON okamžitě odstartují". Nastoupit na oběžnou dráhu kolem Gleamu a zaměřovat. Budeme vás následovat jakmile se zdravotní stav mutantů stabilizuje."

„Co se to stalo?" obrátil se pak Rhodan k Arkonidanovi. „Kdo vysílá tak příšernou silou, že naši nejschopnější mutanti omdlévají bolestí? Kdo může být tak mimořádně parapsychicky nadaný? Jestli ti neznámí vážně zaútočí, sotva by vůbec došlo k boji. Tolote, máte pro to nějaké vysvětlení?"

Tri a půl metru vysoký obr z Halutu přistoupil blíž.

„Vyhodnocování skončilo," řekl. „Marshall řekl Išibašimu, že impulsní fronta je hodně divoká, že ale zní spíš jako výkřik bolesti než jako ultimátum. Ti, co se ozývají, trpí celou duší. Jsou mučeni. Ve své nouzi křičí neslyšně neviditelnými ústy do celého vesmíru a doufají v milosrdenost nemilosrdných. Nejsou pro nás nebezpeční."

Allana náhle zamrazilo. Perry zbledl. Na můstku panovalo ticho.

„... .doufají v milosrdnost nemilosrdných," opakoval Rhodan Tolotova slova.

„Icho, mě jako Člověka se to týká. Jako šéfovi rizikového komanda mi ovšem zároveň nemilosrdná logika říká, že mi ze strategického hlediska musí být jedno, jsou-li nějací cizinci mučeni nebo ne. Rozumíte tomu?"

„Úplně. Došel jsem ke stejnému závěru. Jenže znám své dětičky."

Gigant otevřel ústa a rozesmál se z plna hrdla. Jeho mateřské instinkty - Halutané byly jednopohlavní bytosti - se zase jednou přihlásily o slovo. Tolotovým koníčkem bylo lidstvo. On, nekonečně moudrý příslušník národa, který již před padesáti tisíci lety ovládal Mléčnou dráhu, a pak se po, dosažení zralosti ve vši tichosti stáhnul, chápal všechny Pozemšťany jako svoje děti a chráněnce.

přesto nemohu ty neznámé nechat křičet," pokračoval Rhodan. „Vidím před sebou lidstvo, své lidstvo, a kdyby mělo jednoho dne důvod volat o pomoc, budu děkovat Stvořiteli, pokud ho někdo vyslyší."

„I s touto reakcí jsem počítal, můj malý," řekl Tolot co nejtišeji, jak to dokázal.

Nikdo se nezasmál. Když někdo jako Icho Tolot nazval Prvního administrátora galaktické říše „můj malý", mělo to zcela zvláštní význam...

Atlan přešel kolem Halut'ana a pokynul Melbaru Kasomovi. Melbar měřil 2,1 metru, v ramenou byl široký 2,13 metru a v pozemských podmínkách vážil přes 16 metrů. Protože na jeho domovské planetě Ertrusu panovala gravitace 3,4 g, nosil u sebe mikrogravitátor, který mu vytvářel umělé supertěžké pole.

Zastavil se před Atlanem a čekal, až bude osloven.

„Měl jste Hama až do jeho zmizení neustále na očích?"

„Ne, pane. Byl u Guckyho. Věc, která je tak inteligentní jako vědec, tak nelidská jako prázdnota vesmíru a tak přeletavá jako duch, není možné neustále sledovat."

„Jistěže ne," uznal Atlan. „Jen bych rád věděl, co našeho starého přítele přimělo navázat s námi po tak dlouhé době zase kontakt. Ještě něco.

Melbare, myslíte si, že nás Harno opustil ve chvíli, kdy začalo., být slyšitelné telepatické volání o pomoc?" „Když o tom tak uvažuji:- ano, pane."

„Díky, to jsem chtěl vědět. Chtěl byste mé zbavit jednoho nepříjemné", ho úkolu, Melbare? To není rozkaz, nýbrž prosba."

„A sice, pane?" zeptal se Kasem.

„Připravte Perryho psychicky na to, že při příští akci už nemůže spoléhat na Harnovu pomoc. Harno nejspíš musel odejít. Domnívám se, že jeho zmizení bezprostředně souvisí s telepatickým vysíláním." ,

„To jste přesvědčen, že se První, administrátor rozhodne k akci?"

Napjaté rysy v tváři biologicky nesmrtelného Arkonidana se uvolnily. Atlan se usmál.

„Ano, tím jsem si jitý. Znáám své Pappenheimské.“

„Koho?“ Kasom nevycházel z údivu.

„Pappenheimské. Souvisí to s pozemskými dějinami. Už je to dávno.

Zapomeňte na to.“

2.

- CREST II se odlepila od země a začala stoupat. Nevydala se však do volného vesmíru, nýbrž se vzorně provedeným manévrem připojila ke zbytku flotily, který kroužil na oběžné dráze kolem Gleamu.

Tři rudá slunce byla nyní Jasně vidět. Gleam, extrémní planeta eliptického průřezu a proměnlivé přitažlivosti, zůstala na obrazovkách. Z dálky vypadala jako zploštělá koule.

Díky podivuhodné oběžné dráze Gleamu vytvářela tři rudá slunce zvláštní osvětlovací efekty. Byly přitažlivé a nepozemské, tak jako všechno v trpasličí mlhovině Andro-Beta, ležící sto tisíc světelných let před velkou mlhovinou Andromeda.

Tato galaxie, velká jako Mléčná dráha a vzdálená od ní 1,45 miliónů světelných let, přitahovala pohledy v severním sektoru. Obrovská a tajemná, nikým z Pozemšťanů dosud nenavštívená a neprobádaná, nabízela Andromeda pozorovatelům své hvězdné bohatství.

Dnes si toho muži z CRESTU II nevšimli. Marshall a Gucky byli ve stavu psychické strnulosti. Jejich nervová centra byla terapeuticky zklidněna. Byli teď bytostmi s těly bez citu a horečně pracujícími mozky, jejichž citlivé oblasti mohly být uklidněny jen s největší opatrností.

Nejrozumnější metodou by byla celková narkóza. Nebyla však žádoucí.

Gucky a John museli zůstat vzhůru. Sami museli odrazit impulsy z páté dimenze a zvýšit svou duševní blokaci.

Rhodan, Atlan, Kasem a Tolot byli v palubní klinice. Oba mutanti leželi vedle sebe na mechano-hypnotickém oddělení. Nad jejich hlavami se vznášel příklop, který vytvářel pětidimenzionální parapole nízké intenzity.

Pomáhalo absorbovat zachycené impulsy a oslabovat je. Mutanti je i tak přijímali dost silně.

Rhodan se měl na pozoru, aby se k poklopu příliš nepřiblížil. Jen nejspolehlivější příslušníci Sboru mutantů si mohli dovolit ležet pod ním.

„Můžete mluvit, John?“ zeptal se Perry nahlas. „Rozhodně se ale příliš nenamáhejte, abyste zase neupadl, do křečí.“

„Jde to, pane,“ odpověděl Marshall pomalu. Jeho pohled byl nepřítomný.

„Bolesti ustoupily. Tělo už vůbec necítím. Motorické reflexy už neprojdou. Ty křeče byly příšerné.“

Atlan se předklonil. Gucky byl stále ještě napůl v bezvědomí. Myšobův

mozek byl nanejvýš senzibilní. „Chudák malý," zašeptal Arkonidan mimoděk- Gucky pohnul špičatým myším Čumáčkem.

„Hloupost," řekl. „Dřív než bys to do něj řek, vyčistí si kožíšek, Gucky, malý myšobek!"

Myšob znovu upadl do bezvědomí.

Perry zadržel dech.

„Co to bylo?"

„Básní," vysvětlil mu Atlan. „Cítí se k tomu povoláný. Nemluv na něj. Za hodinu bude v pořádku. Johnne, o tom jak a proč se teď nebudeme bavit. Moje otázka zní; odkud přichází to vysílání a je to skutečné volání o pomoc?"

„Mnohem, mnohem víc. Je to jediný výkřik žádosti o milost. Někdo je d'ábelsky mučen. Nikdy neprojde srozumitelný text, stále jen ten křik, nářek a pláč. Cítím to. Zahltilo mě to. Jo to, jako by se obrovské zvíře zmítalo ve smrtelných křečích, aniž by bylo schopno sdělit příčinu svých bolestí."

„Rozumím, Johnne. Můžete najít vysílatele? Jen to je teď důležité. V každém případě se podíváme, co se tam děje." „To by bylo rozumné, pane," řekl Marshall ztěžka, „teď je to zase silnější. Můžu zformovat myšlenkový "obraz. Ne - to nemůže být pravda, ne, nemožné...!" „Co vidíte, rychle," naléhal Perry. „Něco nemožného, pane. Vidím řeznictví - jatka. Ne, musím se mýlit."

Marshall upadl do bezvědomí. Gucky křičel. Oba mutanty musel zahltit neuvěřitelně silný, pro normální lidi nesrozumitelný proud paramentálních impulsů. Do místnosti vešel sugestor Kitaj Isibaši.

„Bohužel nic. neslyším, pane," omlouval se. „Dary sugesce a telepatie jsou sice příbuzné, principiálně však naprosto rozdílné. Ta věc s obrazem jatek je nová i pro mě. Poslouchal jsem prostřednictvím visifonu."

Atlan si založil ruce v bok a potřásl

hlavou. „Počítal jsem se vším možným, ale

na řeznictví nebo na jatka jsem nepomyslel. Při všech bozích Arkonu - co to má znamenat?"

„Něco příšerného, krutého a odporného," tvrdil Kitaj. „Za určitých okolností i nebezpečí, které ještě nedokážeme určit. Wuriu Sengu se domnívá, že pouze velká, kolektivně žijící bytost může být schopná vysílat tak tvrdá a bezpochyby i daleko sahající telepatická sdělení. Udělali jsme takový test, pane."

„A?"

„I kdybychom vytvořili souhrnný blok, nebyli bychom sto dosáhnout takové intenzity."

Museli čekat patnáct minut, než přišel velitel mutantů zase k sobě. Dr. Artur

mu dal uklidňující prostředek. Marshall téměř nebyl schopen hovořit. „Lokace je nejasná, impulsy přicházejí směrem od Andromedy," vysvětloval pomalu. „Myslím, že vysílatel je stacionární. Nejspíš nějaká planeta. Prozkoumejte severní hraniční oblasti trpasličí mlhoviny. Zdá se být jasné, že impulsy přicházejí z oblasti ležící mezi námi a druhou galaxií. Pokud je vysílatel doma na nějaké neznámé planetě, bude ta s vysokou pravděpodobností patřit k okrajovému systému Andro-Bety." Marshall znovu umkl. Mluvení pro něj znamenalo muka. Gucky se neprohrál.

Rhodan mužům krátce pokynul. Opustili ošetrovnu, jen Kitaj Išibaši tam zůstal. Ostatní mutanti byli na jiných superbitevních lodích a na Gleamu. Melbar Kasom zmizel nepozorovaně v hospodářské části lodi a vyhledal šéfkuchaře. Ertrusané měli neustále hlad. Ke Kasomových zásadám navíc patřilo naplnit si před akcí pořádně žaludek.

Ostatní se vydali na můstek. Rhodan stál před panoramatickými obrazovkami, na nichž byl vidět severní sektor.

„Prozkoumáme severní sektor," mumlal si pro sebe. „Dobře jsi řval, lve. Rád bych věděl, kde máme začít. V úvahu přichází tak čtyřicet tisíc hvězd. Atlane...!"

Arkonidan přistoupil blíž. Na hrudi mu visel buněčný aktivátor, který bránil biologickému rozpadu jeho těla.

Také Perry Rhodan nosil takový přístroj.

„Bohužel tě nemohu zbavit tvých starostí, příteli. Sám jsem bezradný."

Rhodan se přinutil k úsměvu. „Významná slova u muže, kterému je deset tisíc let. Člověk by si myslel, že takové životní zkušenosti budou stačit ke zvládnutí každé situace- Nejspíš podle motta „všechno už tu jednou bylo"-

„Kosmické události jsou ve své rozmanitosti nekonečné. I kdybych se díky aktivátoru mohl našemu Stvořiteli ještě dalších deset tisíc let plést do řemesla, stále ještě nebudu vědět, co všechno je možné. Ale k věci. Pokud nebudeme mít přesnější lokalizaci, nemusíme s tím vůbec začínat. To je můj názor. Marshallovy údaje jsou příliš vágní.

Asi v té době myslel nadporučík Lev Bisboe, třetí důstojník na palubě superbitevní lodi ALARICH, na pšeničná pole své kanadské vlasti.

Bisboe byl muž, který uměl zároveň snít i dávat pozor. Tuto vlastnost popírali všichni vědci ve všech psychotestech. Bisboe si z toho nic nedělat. Důvěřoval svému šestému smyslu, který ho oslovil vždy, když se dělo něco neobvyklého.

Bisboe nastoupil do služby před deseti minutami. Nadporučík Schlakart, Venušan, odešel do kabiny, aby se konečně vyspal.

ALARICH kroužil se svými sesterskými loděmi kotem Gleamu. Prostor nad

mlhovinou Andro-Beta byl tak prázdný, že lokační technici pomalu znervózněli. Taktika neznámých, kterým říkali Mistři ostrovů byla hodinu od hodiny neprůhlednější.

Lev Bisboe si nedovedl představit, že by malou galaxii o průměru sedm tisíc dvě stě světelných let vzdali bez boje. Mohutné bitevní flotily Dvounosých zmizely. Bylo jasné, že byly staženy transmitterem Andro-Beta.

Kam odletěly? Kde se znovu materializovaly? Co když jsou v Mléčné dráze? A rozsévají tam smrt a zkázu, zatímco Rhodan a Allan čekali na něco, co se nedalo vypočítat...

Bisboe o všem podrobně uvažoval. Nakonec zavrhl myšlenku na rychlou protiofenzívu. Sluneční šestiúhelník v Mléčné dráze byl jediným dost velkým transmitterem, kterým se dalo proniknout do domovské galaxie.

Ještě před krátkým časem mohli cizinci této možnosti využít. Příchod Maahků to dokazovat.

Pak však byla objevena pojistka, která každou nevíтанou kosmickou loď poslala zpět. Zapojení řídicí stanice umístěné na planetě Kahalo se nedalo změnit. Muselo by být odstraněno na místě.

Samozřejmě bylo nutné zajistit přísun vlastních zásob. Bisboe myslel na přísně tajný seznam, v němž byla uvedena provozní doba galaktického šestiúhelníkového transmiteru.

Technici na Kahalo umožnili průlet transmitterem jen pětikrát během Čtyřiaadvaceti hodin; vždy na deset vteřin.

Doby provozu byly určena NATHANEM. Byly variabilní. Bylo vyloučeno, aby do galaxie mohli proniknout cizinci- „Doufejme!“ řekl Lev Bisboe.

Seržant sedící vedle se na něj udiveně podíval. „Říkal jste něco, pane?“

„Ne, jen jsem přemýšlel nahlas.“ Bisboe se opřel v křesle a natáhl nohy.

Kdykoli se rozsvítily kontrolky na lokátorech, signalizující nějaký nález, jednalo se vždy jen o větší nebo menší zbytky zaniklého měsíce Sirén.

Přešlo deset minut, když sebou Bisboe náhle prudce trhl. Vyhodnocování tentokrát trvalo o vteřinu a půl déle, a Bisboe měl neodbytný pocit, že tentokrát se nebude jednat o zbytky zničeného měsíce.

Pak vypuklo v lokalizační centrále superbitevní lodě ALARICH peklo.

Čtyři různé hyperpřístroje se zapnuly najednou. Na rozdíl od hledačů cizí energie pracovaly na bázi ozvěny. Vyslané hyperviny musely být reflektovány cílem a zachyceny anténami.

Jednalo se o zdokonalený hyperradar pětadvacátého století.

O čtyři vteřiny později Bisboe věděl, že jeho přístroje našly cizí kovová tělesa. Po dalších pěti vteřinách byla vyhodnocena vzdálenost.

4703,3546 světelných let od ALA-RICHU bylo osm vesmírných lodí.

Přístroje zároveň odhalily těleso větší hmotnosti, jež obíhalo slunce typu G.

Venku, daleko za hranicemi mlhoviny Andro-Beta, se nalézalo malé slunce s jedinou planetou. Z astrofyzikálního hlediska patřilo ještě ke gra-vosféře mlhoviny Andro-Beta. Působilo jako osamělá hvězda, zapomenutá v prázdnotě mezi Andromedou a předsunutou mlhovinou.

Bisboe se rozhodl neprovádět další ozvěnová měření. Jeho přístroje by mohly být snadno zaměřeny. Hledače cizích frekvencí však pracovaly dále. Nevysílaly žádné impulsy, které by je mohly prozradit. Následující vyhodnocení přineslo konečný důkaz:

osm neznámých lodí se ve formaci a se vzrůstající rychlostí blížilo k Andromedě. Pak náhle lodě zmizely.

Lev Bisboe vyvolal poplach. Plukovník Teren Masis, kapitán ALARI-CHU, se ozval přes visitou.

„Lokalizační centrála, třetí důstojník Bisboe," oznámil Lev. „Lokalizace v severním sektoru, pane. Osm kovových těles, hyperzáření, vzdálenost čtyři tisíce sedm set světelných let hrubým odhadem. Tělesa v kontaktu s trpasličím systémem, jedna planeta, žluté slunce typu G."

Teren Masis dlouho nepřemýšlel. CREST II byl nyní právě za Gleamem. Tři ostatní superbitevní lodě byly rovněž v lokalizačním stínu planety. Jen ALARICH mohl neznámé lodě odhalit.

Plukovník Masis zavolał vlajkovou loď flotily na normální ultrakrátké vlně a použil pozemní radiovou stanici Power Center jako relé. Tak bylo možné spojit se z CRESTEM II.

Rhodan byl v centrále za čtyřicet vteřin. Masis na něj hleděl ze zpravodajské obrazovky.

„Pravděpodobně jsme našli zdroj volání o pomoc, pane," sdělil Perrymu.

„Marshallovy údaje a naše měření přibližně souhlasí. Okrajové slunce s jednou planetou, pane. Předávám vám vyhodnocené údaje."

Rhodan čekal, než data z ALARI-, CHU převzala pozitronika na CRES-TU II. Pak CREST II opustila oběžnou dráhu kolem Gleamu.

Když se vlajková loď vynořila z planetárního stínu, trvalo jen dvě minuty, než robotika našla malou sluneční soustavu. Po cizích lodích nezbyla už ovšem ani stopa. Byla náhoda, že ALARICH byl v době jejich objevení se na správném místě.

Rhodan zavolał Terena Masise.

„Hvězdu jsme našli, údaje o vzdálenosti jsou správné. Vaši radisté si za-slouží kompliment. Jedna otázka: jste si naprosto jistí, že před čtvrthodinou opustilo okrajový systém osm kovových těles ve formačním letu?"

„Naprosto jisti," potvrdil kapitán ALARICHU. „Energetické měření bylo jednoznačné. Buďto naprosto neuvěřitelně zrychlovali nebo použili mimořádně silné ochranné štíty. Z toho se dá leccos vyvodit."

Perry zamyšleně hleděl na obrazovku.

„A co o tom myslíte? Váš názor mě zajímá.“

„Pane, když se nacházím v osamělém systému v prázdné zóně, pořídím si; silné ochranné štíty jen tehdy, ne-jsem-lí si jist svou kůží. V tom případě bych navíc koukal zmizet s co největším zrychlením.“

„Rozumím, Masisi. Díky. Nemyslím si ale, že by těm osmi lodím hrozilo nějaké nebezpečí; Může tu být i jiné vysvětlení. Cekejte na další rozkazy, konec.“ Perry se odpojil. Atlan stál za ním. „Nu, příteli, co si o tom myslíš?“ Arkonidan mu pohlédl do očí. „Propásl jsi poslední zprávy. Gucky a Marshall se asi před dvaceti minutami podstatně zklidnili. John už se probral. Uvádí, že mučivé volání pomoc neznámého supertelepata přešlo v postupně ustávající sténání. Propočítal jsem to. Telepatické volání o pomoc ustalo ve chvíli, kdy ALARICH objevil těch osm odlétajících lodí. Říká ti to něco?“ Rhodan si odkašlal. „Z toho by se dalo vyvodit, že neznámí byli mučeni posádkami oněch osmi lodí, že? Nezní to příliš jednoduše?“

„Jednoduše nebo ne, musíme najít řešení. Volání o pomoc samo o sobě bylo dostatečným důvodem, teď se ale objevily cizí lodě. Musíme se na to podívat ať chceme nebo ne.“

Rhodan si dobře všiml, jak Arkonidanovi zajiskřilo ve zlatorudých očích. Stáhl ironicky rty a Atlan si uvědomil, že ho chytrý Pozemšťan prohlédl. To bylo jasné i z Rhodanových slov.

„Vlastně bych si měl myslet, že někdo, komu je už deset tisíc let, se dobrodružství dávno nabažil, ne? Po pravdě řečeno, ani v jednom případě není strategicky nezbytné prohledávat trpasličí mlhovinu. Volání o pomoc nám může být lhostejné. Cizí lodě, které se na okamžik objeví čtyři a půl tisíce světelných let od nás a navíc ještě zmizí směrem k mlhovině Andromeda, rovněž nejsou dostatečným důvodem, abychom kvůli nim museli opustit naši vyčkávací pozici.“

„I v tvých očích to jiskří, Pozemšťane!“ prohlásil Atlan. Jeho úsměv nebyl o nic méně ironický. „Volání o pomoc ti prostě není lhostejné a těch osm lodí ti vrtá hlavou. Nic mi nenamlouvej, Perry. Znáš tě, a znal jsem i tvé předky. Ani oni nedošli klidu, dokud nepřišli věcem na kloub. Takže...?“ . Cart Rudo, kapitán CRES TU II, se nenápadně ušklíbl. Dva vysocí muži, oba už prastaří, ale díky biologickým buněčným aktivátorům fyzicky svěží, oba velice zkušený a mistrovsky ovládající strategii galaktické politiky, tu proti sobě stáli jako dva kohouti.

Nakonec se Rhodan otočil a pohlédl na prvního důstojníka. Podplukovník Brent Huise se mimoděk narovnal.

„Pane Huise, spojte se s ostatními loděmi. Očekávám jejich velitele za půl hodiny na palubě vlajkové lodi k projednání situace. Rozkaz se netýká velitelů transportérů.“

Když Teren Masis na ALARICHU

obdržel zprávu, řekl svému třetímu důstojníkovi:

„Tak je to tadý. Nedá mu to pokoj. Nadporučíku Bisboe, vy mě doprováďte. Jistě k vám bude mít řadu otázek. Znáám přece šéfa! Jestli jste se v lokalizaci mylil, pak Bůh s vámi.“

Lev Bisboe se začal potit. Nebyl si sice ničeho vědom, ale jeden nikdy neví...! Představa, že bude muset obstát před dvěma nejtajemnějšími muži historie, ho mučila. Atlan se bude vyptávat zvlášť důkladně. Bisboe mlčky přikývl. „Jestli chceš mít na pohřbu dřevěnou rakev, budeme muset nejdřív přistát na Gleamu,“ pošeptal mu nadporučík Schlakart. „Jediná chybička v datech - a máš to. Jsi si jistý, že jsi viděl osm lodí? Vyhodnocení roboti-ky naznačuje, že by se mohlo jednat o vysoce energetické protuberance žlutého slunce.“ „Drž pusu,“ zaúpěl Bisboe. Schlakart pokrčil rameny. „Tím by se dala vysvětlit vysoká rychlost a obrovské množství uvolněné energie.“

Člověče - jestli jsi zachytil jen ozvěnu hyperzářících slunečních erupcí a starý se dá s CRESTEM II na cestu...!“

Schlakart se odmlčel. Bisboe zezelenal v tváři a hledal něco, čeho by se chytil. Teren Masis po něm střelil neidentifikovatelným pohledem.

„Jste připraven, Bisboe? Máte snad všechny podklady u sebe, nebo ne?“

Když Lev Bisboe nastupoval do space-jetu, byl téměř přesvědčen o tom, že se dopustil omylu.

Kapitáni NAPOLEONA a IMPE-RÁTORA už dorazili a čekali ve výpusti. Heske Alurin, kapitán superbitevní lodi IMPERÁTOR, si změřil Lva od hlavy až k patě.

„Pro vaši informaci, mladý muži:

Když jste zachytil ozvěny, byl jsem se svou lodí právě nad radiovým horizontem. Mí lidé jsou prvotřídní specialisti. Proč, ptám se vás, nic nenašli? Trváte stále na svých tvrzeních?“

Bisboovi bylo špatně. Z posledních sil řekl: „Ano, pane.“

„Nezastařujte mi lidi. Alurine,“ požádal Teren Masis. „Všichni jsme jen lidé. To ví i První administrátor, jinak by nás nezavolał na palubu.“

Vtom dorazil kapitán THORY II a všichni se vydali na můstek. Přivítal je Cart Rudo.

„Prosím všechny do malé konferenční místnosti. A, vy budete asi radiista z ALARICHU, co? Hm, jestlipak máte hroší kůži?“

3.

Nadporučík Lev Bisboe sice neměl zrovna hroší kůži, ale trval na tom, že asi minutu pozoroval osm kovových těles.

Dostavili se i John Marshall a Gucky. Oba telepati se mimořádně rychle zotavili. Gucky neodolal, a rychle prozkoumal Bisboovo vědomí.

„Rozhodně nelže úmyslně,“ pošeptal Allanovi. „Ten mladík je skutečně přesvědčený o tom, že viděl osm cizích těles. Nech ho na pokoji. Vzpo-

mínám si, jak jste se vy taky párkrát spletli." Atlan sdělil Guckyho závěry Rhodanovi[^] To mělo za následek, že Lev Bisboe byl propírán mnohem mírněji, než čekal. Výslech probíhal v na- prostém klidu a v rámci otázky technické pravděpodobnosti. Rhodan se po hodině vzdal naděje, že tajemství rozřeší. Ukončil jednání slovy:

„Takhle se dál nedostaneme. Bis-boovy údaje a telepatické volání o pomoc však nelze ignorovat. Nikdo zatím nemůže říct, proč mocní z druhé galaxie vyklidili mlhovinu Andro-Beta, Jediné logické vysvětlení zní, že považují za viníky všech problémů povstalecké maahkské národy. V sousední mlhovině Alfa už teď vypukly ostré boje. Musíme předpokládat, že se Mistři ostrovů domnívají, že právě „ tam naleznou pramen nepokojů. My jsme v situaci odvážných smělou, na které se k jejich vlastnímu překvapení zapomnělo.“

Rhodan se odmlčel a prohlížel si ostatní muže jednoho po druhém. Lev Bisboe fascinovaně hleděl na velkého Pozemšťana, který měl odvahu označit akci v mlhovině Andro-Beta v podstatě za šílenství. Přesto - až dosud šlo vše dobře, i když jen proto, že se protivník nechal zmást.

Rhodan posunul podklady ke kapitánovi CRESTU II.

„Tím se budete v příštích dnech zabývat. Kdyby byl Gleam už zcela ho- tovou základnou, kdyby spojení s Ruinovým transmitterem fungovalo bez- chybně a kdybych mel k dispozici alespoň pět tisíc moderních lodí, nejspíš bych se nevydal na honbu za fantomem. V naší situaci si ovšem nemůžeme dovolit vzdát se dalších průzkumů. Musíme vědět, co se děje v našem bezprostředním sousedství.“

„Plukovníku Alurine, připravte IMPERÁTORA na dálkový let," ozval se suše Atlan.

, „Omyl, příteli, IMPERATOR zůstane tady," odmítl Rhodan. „Na okraj systému poletím já s ORESTEM II, Ty můžeš samozřejmě letět s námi.“

„Díky. To je od tebe velmi laskavé.' Budu o tom uzavazovat.“

Arkonidan vstal a poklepal třetímu důstojníkovi ALARICHU na rameno.

„Asi vás bude zajímat, co jste to vlastně viděl, vidíte? Váš kapitán vám dá na několik dní dovolenou. Přihlaste se v lokalizační centrále CRESTU II a pokuste se tamní nedůvěřivé specialisty přesvědčit, že jste byli s ALA- RICHEM ve správný Čas na správném místě.“

Lev Bisboe vyskočil a podíval sena plukovníka Terena Masise.

„Hodné štěstí," popřál mu jeho šéf stručně. „A držte se!“

Za půl hodiny obdrželi velitelé Čtyř těžkých jednotek speciální rozkazy. Měli zůstat nad Gleamem a chránit budoucí základnu před nepříjemnými překvapeními.

„Velká slova," řekl Heske Alurin, když nastupoval do svého space-jetu.

„Chránit před překvapeními.' Jak, smím-li se ptát?"

CREST II se vydala na cestu bez přídatných agregátů. Vzdálenost čtyř tisíc sedmi set světelných let nebyla pro normální motory žádným problémem. Nadporučík Lev Bisboe se stal podřízeným šéfa lokalizační centrály, majora Kinsera Wholeyho.

Wholey, Afropozemšťan Černé pleti, byl známý jako spravedlivý nadřízený, který měl jen málokdy náladu na žerty a podle toho byl i oblíbený. Patřil k mladé pozemšťanské důstojnické elitě.

Kinser Wholey byl přesvědčen o tom, že se Bisboe zmýlil. Zamířil k němu. Když Lev upozoroval šéfa, rychle vstal a postavil se do pozoru.

Kinser se zasmál.

„Copak, takovéhle zvyky máte na

ALARÍCHU? Jen si zase klidně sedněte, mladý příteli."

Seržant vedle Bisboa se ušklíbl. Kinseru Wholeymu bylo právě třicet let.

Bisboovi mohlo být třiadvacet.

„Ne, jistěže ne, pane," koktal Lev. „Jen jsem si myslel, jen jsem..."

Kinser ho vmáčkł zpět do křesla. „Jen si nelamte hlavu. Jestli jste Čekal, že tu na vás budeme jako na cizího, tak jste se spletl. Na CRESTU II jsme ještě nikoho nesežrali."

Lev přikývl a nesměle hleděl před sebe. Major Wholey se předklonil a ztišil hlas.

„Člověče, netvařte se tak nešťastně. Jestli jste se spletl, tak jste se spletl, bašta! Solární impérium tu ztrátu vynaložené energie docela určitě snese.

Kolik si myslíte, že už se uskutečnilo zbytečných letů? Starý nehne ani brvou, když..." „Kdo?" přerušil ho Bisboe. Kinser se pousmál. „Perry Rhodan. Na každé lodi a v každém oddělení má jinou přezdívkou. Prostě nehne ani brvou, když na okraji systému nič nenajdeme. Dokonce bych se vsadil, že se mu uleví. V mlhovině Andro-Beta potřebuje všelicos, jen ne neznámého nepřítele. Tak už se dejte dohromady." , Poklepal Lvovi na rameno a vstal. Rozezněly se reproduktory a z nich se ozval hlas prvního důstojníka.

„Připraveni k lineárnímu manévru, akce za dvě minuty. Odpočet běží."

-Perry Rhodan a Atlan seděli v hydropneumatických skořepinových křeslech vedle velitelského křesla. Vzadu na můstku objevil Bisboe obrovskou postavu Haluťana Icho Tolota. Jeho tři oči rudě zářily.

Melbar Kasem, plukovník a specialista USO, ležel vedle něj na rozloženém lehátku. U nohou se mu schoulil do klubíčka Gucky.

Telepat John Marshall spočíval se zavřenýma očima v jiném křesle.

Z reproduktorů zazněly poslední povely. CREST II přecházela do lineárního vesmíru, kde se neprojevovaly energetické účinky ani čtvrté, ani páté dimenze. Byl to každodenní manévr. Překonávání času a prostoru bylo

běžné.

Lev Bisboe byl první muž na můstku, který stiskl tlačítko připoutávací automatiky. Široké pásy vyjely ze sedadla a ovinuly se kolem jeho těla. Kinser Wholey na něj překvapeně pohlédl. Bisboův obličej se změnil, Měkké rysy zmizely.

„Není něco v pořádku?“ zeptal Se "Wholey.

„Za jedenáct minut se vynoříme z lineárního vesmíru,“ odpověděl

Bisboe. „Zpětný náraz se unese nejlépe, když je člověk připoután.“

Muži na sebe významně pohlédli. Někteří přimhouřili oči, ale dva následovali Bisboova příkladu.

„Myslíte dost dopředu, Bisboe. Ještě nebyla nařízena bojová pohotovost.“

„Jestli Prvního administrátora odhaduji správně, tak ji hned nařídí, pane.“

Kinser se zasmál, ale ihned zmlkl. Ozval se hlas plukovníka Ruda:

„Mluví k vám kapitán. Loď do bojové pohotovosti. Konec.,,

Rozkazy v krátké formě byly při lineárních letech běžné. Lev Bisboe se sám pro sebe usmál. Cítil na sobě pohledy všech ostatních.

„Jste jasnovidec, Lve?“ prolomil tíživé ticho major Wholey.

„V žádném případě, pane. To byla prostě věc citu.“

„No, jestli jste při té vaší slavné lokalizaci postupoval stejně, tak....“

Wholey byl znovu přerušen. Tentokrát samotným Prvním administrátorem.

„Hovoří Rhodan. Slyšel jsem vaši diskusi, prošel jste někdy parapsychickým zvláštním Školením, pane Bisboe?“

„Ne, pane.“

„Máře ale určitý instinkt pro to, co se stane, nebo ne?“

Lev se začal potit. „Ne, že bych o tom věděl, pane.“

„Nechám vás později otestovat. ^ Máte v téhle chvíli pocit, že se po vynoření dostaneme do problémů? nebo proč jste se připoutal dřív, než přišel rozkaz?“

„Já -já vlastně nevím, pane. Pevně jsem počítal s vyhlášením pohotovosti/“

„Ne. Jen to podivně sténám. Už jsi někdy slyšel sténat někoho, kdo se po těžké operaci probere z narkózy a začne cítit bolesti?“

Atlan se otočil. „Takhle to zní?“ zeptal se překvapeně.

„Přesně tak. Nemám ale žádný kontakt. Můžu teď jít?“

Gucky se vrátil k lehátku. Kasem ho vzal na klín.

„Pořád to vyrušování,“ stěžoval si Gucky. „Už mě to nebaví, tlust'ochu.“

Mel bar se poněkud narovnal. „Myslel jsi tím mě?“

Gucky vycenil hlodák. „Můžeš třikrát hádat. A teď na mé nemluv. Ticho na palubě.“

„Díky, to mi stačí. Konec.“ Rhodan se odpojil. Otočil se v křesle a hledal Guckyho pohled. Myšob zavrtěl hlavou. Když Perry svaští čelo, myšob k němu přihopsal;

„Není to mutant," vysvětloval Gucky. „Je ovšem pevně přesvědčen o tom, že budeme mít potíže. Proč, to nedokážu říci." .

„Slyšíš ještě volání, o pomoc?"

Žlutému slunci dali jméno Rande.

Mělo jen jednu planetu, kterou nazvali Rando I.

CREST H vystoupila z lineárního vesmíru poblíž sluneční kořeny. Deseti procenty prosté rychlosti světla se vlnková loď vzdálila z vysokoenergetické zóny a zamířila k Rando I.

Oběžná dráha planety byla silně eliptická. Nyní se blížila bodu nejbližší slunci. Vzdálenost činila pouhých dvacet pět tisíc miliónů kilometrů.

Když centrála shromáždila první data, byli všichni překvapeni. Planeta měla asi třináct tisíc kilometrů

v průměru, na pólech téměř nebyla /ploštěla a měla kyslíkovou atmosféru. Gravitace činila pouhých 0,87 g. 2 toho vyplývalo, že muselo jít o těleso s nízkou hustotou.

I když v atmosféře bylo velké množství vodní páry, nikde nebyla vidět more nebo větší jezera. To byl důvod, proč Rhodan dálkové analýze nedůvěřoval. Podrobnější průzkum všemi dostupnými prostředky ukázal, že na planetě není ani větší řeka.

Biologická centrála oznámila, že na Randu I Je spousta bílkovinných sloučenin. Byly nalezeny i další důkazy přítomnosti života, ale ani stopy po lesích nebo zvířatech.

Povrch Randa I byl tak plochý a rovnoměrný, že se několik málo vrcholků dalo snadno rozeznat. Gucky a John Marshall se museli odstínit, teletické vysílání nabylo na síle. Paraproud impulsů připomínal vzdechy umírajícího. Rhodan zapnul mikrofon. „Tohle je nejpodivnější analýza, kterou jsem kdy slyšel," řekl'posádce. „Jsem dost bezradný. CREST II v žádném případě nepřistane. Lokační centrálo - jak to vypadá venku v prázdném prostoru? Nějaké cizí objekty?"

„Nic takového, pane," oznámil major Wholey. „AKCní zóna je zcela prázdná."

Ozval se Atlan. „Tam dole není něco v pořádku. Kde se bere ta vodní pára? Obsah kyslíku je abnormálně vysoký, stopy po vzácných plynech prakticky nulové. Jedovatá znečištění, která jsou všude, tady jako by neexistovala. Zmizme odsud."

Rhodan se nerozhodně podíval na mutanty. „Volání o pomoc ...!" „Vykašli sena volání o pomoc," přerušil ho Atlan ostře. „Bezpečnost lodi a její posádky je důležitější. Tahle planeta je past. Ne, nemohu ti říct, v jakém smyslu. Říká mi to můj instinkt."

Rhodan znovu zavolal zaměřovači centrálu a žádal Lva Bisboa.

„Řekněte mi zcela otevřeně, co v této chvíli cítíte! Zapomeňte, že jsem

První administrátor. Berte to, jako byste se svěřoval příteli-Takže?"

„Pane, musel bych lhát, kdybych k tomu měl něco říci. Ta věc není úplně košer, ale to ví tady každý.“ „Copak necítíte vůbec nic?“ Lev zaváhal.

„Soucit, pane, to je vše. Myslím, že někdo je v nouzi.“

„To je pravda!“ souhlasil Gucky, ani? otevřel oči, „Někdo, kdo chce stražit pasti a zabíjet, vysílá jiné paraimpulsy. Mám je zcela jasně.“

Atlan si prohlížel Rhodanovu tvář tak důkladně, jako by ji ještě nikdy neviděl. Nakonec vstal a začal si kontrolovat svůj bojový skafandr.

„Plukovníku Kasome, připravte se na rizikovou akci. Najeďte se. Za deset minut ať jste zpátky.“ Ertrusan se rychle zvedl a odešel. Rhodan vypadal stále ještě nerozhodně. Ironické Arkonidané vy pohledy ignoroval.

„Znáš lidi asi příliš dobře, vid?“ „Nedokážeš nestrkat svůj zvědavý nos do atmosféry téhle planety, Perry. Tak na co ještě čekáš? Na tvém místě bych si vzal Pulce KC-10. Je vybaven transformátorovým dělem. CREST II by měla zůstat na bezpečné oběžné dráze a v případě nouze zahájit palbu. Možná budeme muset rychle odstartovat. Proč, to sám ještě nevím. Ale to už jsem naznačil, ne?“

„Ano.“ „přiznal Rhodan. „Odkdy pocítíují arkonští admirálové nejslavnějších dobytelských dob soucit? Nebo tě žene jenom zvědavost?“ Atlan potlačil úsměv. „Od doby, co jsem tak lehkomyšlně přistál na Zemi, jsem se hodně změnil. V první řadě bych rád věděl, co se tam dole hraje za hru. Poletíme?“ Rhodan uchopil mikrofon. „CREST II zůstane na oběžné dráze. Já budu velet Pulci. Done Redhors, sestavte pozemní komando v počtu padesáti mužů. Jen dobrovolníci. Připravte se a čekejte na mě.“

„Ano, pane,“ potvrdil Čejen, jenž byl za zásluhy v boji povýšen na nadporučíka.

Když Rhodan a Atlan přišli do hangáru, byl šedesátimetrový člun připraven ke startu. Icho Tolot přelétl vybavení komanda rychlým pohledem. Pak se spokojeně usmál.

Objevíli se Gucky a John Marshall

a za nimi Melbar Kasom. Ještě žvýkal poslední sousto.

Za dvě minuty opustil KC-10 mateřskou loď a vyplul do volného prostoru. Spojení fungovalo díky nízké rychlosti obou lodí bezchybně. Na obrazovce se objevil Cart Rudo.

„Na lokátoru zatím nic, pane. Mimochodem, na palubě máte nadporučíka Bisboa. Zdá se, že ho Redhorse vybral.“

Rhodan přikývl. Počítal s tím. „Kdybyste objevili cizí tělesa, okamžitě nás zavolejte. Za všech okolností zabraňte objevení CRESTU II.“

„Přece jen jsme měli vzít IMPERA-TORA,“ reptal Atlan. „Je prvotřídně maskovaný. Já - co je to s Marshallem?“

„Těžký náraz impulsů,“ zašeptal Gucky. „Nemluvte na něj. Zdá se, že nás

někdo telepaticky našel a chce nás uvést do stavu strachu. Ne, je to horší! Je to počínající panika. Přesto stále tvrdím, že tu není žádný úmysl zaútočit. Vysílatel nebo vysílatelé se bojí."

Atlan neřekl ani slovo. Místo toho se předklonil a stiskl poplašné tlačítko. Sirény zakvílely. Automatika nařídila plnou pohotovost.

„Proč to?“ zeptal se Rhodan. „Nejhorší nepřátelé, se kterými jsem ;;e kdy setkal, byli panikáři. Jsou naprosto nevypočitatelní."

KC-10 vletěl do atmosféry a po chvíli se začal připravovat na přistání. Když pozemšťanské lodi přistávaly, vypadalo to, jako by země pod nimi měla puknout. Na Randu I se nic nepohnulo. Zdálo se, jako by tam dole nikdy nebyl život.

Nebylo vlastně divu, že následující události se odehrály rychlostí, která od lidské schopnosti reagovat vyžadovala nejvyšší výkon. Vesmírné manévry tohoto druhu byly vždy riskantní, především tehdy, když člověk nevěděl, do čeho jde.

Došlo-li k něčemu, nebyl čas na žádné diskuse. Muselo se jednat. :

Plukovník Cart Rudo byl muž, kléry to uměl - i bez speciálních rozkazu!

Když se těsně před Randem I materializovalo čtrnáct cizích těles, neřekl Epsalan ani slovo. Pouze stiskl hlavní tlačítko dávno naprogramované nouzové startovací automatiky.

Impulsní motory CRESTU II se během dvou vteřin dostaly z pohotovosti na maximální výkon. Speciální zapojení tohoto druhu byla jen na nejmohutnějších lodích solární flotily. Plukovník Rudo a jeho muži věděli, jak nesmírně energeticky náročné takové manévry jsou. Používaly se jen tehdy, bylo-li toho nanejvýš třeba.

A nyní toho bylo třeba! Vlajková loď flotily nesměla být za žádnou cenu opticky viditelná. Energetickému zaměření se zamezit nedalo, ale taková lokalizace ještě zdaleka nebyla totéž co perfektní obraz. Zelený bod na obrazovce neříkal nic o tom, byla-li nalezena kulovitá nebo válcová vesmírná loď. Jedině optické zachycení nebo hyperpaprskový reliéfní obraz mohl poskytnout komplexní informace o tom, že kolem Randa I krouží koule o průměru patnáct set metrů. A tomu chtěl Rudo zabránit.

Za další vteřinu zavyly motory a pozemský gigant zmizel. CREST II se řítily ke žlutému slunci, aby jeho energetické fronty využila jako dodatečnou ochranu před zaměřením.

„CREST II pro KC-10," řekl plukovník Rudo do vysílačky. „Čtrnáct cizích lodí nad Randem I. Náhle se vynořily z lineárního vesmíru. Lokalizace předtím nemožná. Letí v riskantním kursu, zdá se, že přesně znají místní podmínky. Pozice vyklizena podle rozkazu."

Více Epsalan neřekl. Když pokládal mikrofon, začal dr. Hefrich již s line-

árním manévrem. CREST II zmizela z Einsteinova vesmíru. Bylo to, jako by nikdy neexistovala.

Padesát čtyři muži a tři nehumanoidní bytosti zadrželi dech. Rudovo hlášení bylo slyšet perfektně. Rhodan, Melbar Kasom a Atlan řídili člun s jistotou zkušených kosmonautů. Když dostali zprávu o přiletu cizích lodí, Ertrusan si povzdechl.

„Tak přece!“ řekl svým hlubokým hlasem. „Musím se Bisboovi omluvit. Zmizíme, pane.“

Rhodan přikývl. V příštím okamžiku změnil názor a vzal svolení zpět.

„Dolů, Kasome! Rychle!“

Ertrusan pochopil, že na útěk už nemůže být ani pomyšlení - alespoň ne bez střetnutí s nepřítelem! Na obrazovce se objevily dva body.

„Střílet se nebude,“ prohlásil Rhodan. „Bisboe, kde jsou cizí jednotky?“ „Na třech různých oběžných drahách, pane. Všechny se chystají k přímému přistání.“

„Je možné, že nás ještě nespátřili?“ „Mám takový pocit, pane. Jsme těsně nad povrchem. Hyperzáření nevysíláme. Navíc se zdá, zeje znervóznila CREST II. Tři cizí lodě pokračují v letu a vyrážejí do vesmíru.“

Kasom s Pulcem dál klesal. Na východě se vynořily vrcholky. Byly jen pár set metrů vysoké. Přesto poskytovaly Pulci dobrou ochranu před zaměřením.

„Přistaňte tam,“ prikázal Rhodan. „Rychle, Kasome, jděte dolů!“

Pulec se dotkl země. Burácení motorů ustalo. Antigravové projektory byly vypnuty. Stará hra na schovávanou, kterou v mlhovině Andro-Beta hráli od samého začátku, začala na novo. Pulec musel energeticky „zemřít“, jinak by mohl být objeven.

V Pulci bylo ticho. Všichni mlčeli. Náhle zazněl Rhodanův hlas:

„Nadporučíku Bisboe, co cítíte teď?“

Lev se zasmál. Když chtěl znovu vysvětlovat, že jeho vlastnosti přeceňují, začal John Marshall zuřit.

Vyskočil, bil se pěstmi do čela a zoufale naříkal. Jeho tvář byla stažena nekonečnými mukami. Když se rozeběhl proti zdi, zasáhl Haluťan.

Neuvěřitelně rychlým pohybem, který by u takového kolosu nikdo nečekal, strhl Marshalla k sobě. Marshall na něj okamžitě zuřivě zaútočil. To-lot dvěma obrovskými prsty lehce poklepal na Marshallovo čelo a telepat se mu bezvládně zhroutil do náručí.

„Bude mít asi otřes mozku. Postarejte se o něj,“ řekl Haluťan klidně. „Je mi to velmi líto. Musel jsem ho zklidnit.“

Malý muž se střapatými vlasy se rychle protáhl kolem něj. Byl to dr. Palby, jenž patřil k astromedicínské elitě lidstva. Málokdy se smál, měl ostré oči a

kousavý humor. Prošel aralskou školou a věděl, jak ošetřovat mutanty. „Otřes mozku?“ zeptal se. „Kdybyste laskavě dovolil, mluvil bych spíš o fraktuře lebky.“

„Je mi to strašně líto,“ tvářil se nešťastně Halut'an, který si dělal hořké výčitky. „Nemohl jsem dělat nic jiného. Můj maličký...!“

Kasom odtáhl Tolota stranou. Věděl, jak se obr mučí. Jeho mateřské instinkty ho v takových situacích vedly k ukvapenému jednání.

„Uklidněte se, příteli. Nic to nebude. Pojd'te.“

„Hypnonarkotin, rychle,“ dožadoval se dr. Falby.

„Musí to být?“ zeptal se Rhodan.

„Musí. Mutanta jako je on neuklidníte tím, že ho ztlučete do bezvědomí.

Sektor psí jeho mozku reaguje i dál na věci, které my necítíme.“

Dr. Falby vstříkl Marshallovi injekci a vydal se ke Guckymu. Myšob ležel na svém místě úplně zkroutený. Každý věděl, že se muselo stát něco strašlivého, čemu Marshall nedokázal vzdorovat.

„Slyšíš mě, maličký?“ zeptal se dr. Falby naléhavě. „Ne, nevstávej. Pohni ušima, když budeš chtít říct ano. Mlčení znamená ne. Rozumíš?“

Guckyho ouška se zachvěla.

„Gucky, Marshall je v hluboké narkóze. Nevydržel to. Neměli jsme ho brát s sebou. Zasáhl tě před několika minutami další paranápor?“

Gucky pohnul ušima.

„Hodně silný?“

Uši se znova pohnuly.

„Zase volání o pomoc?“

Myšob to potvrdil.

Za pět minut Falby věděl, co se stalo. Několik cizích lodí opustilo oběžnou dráhu. Gucky zachytil slabé, mozkové impulsy. Hned poté začali na planetě Ranilo I zuřit neznámí telepati. Nevolali jen o pomoc! Tentokrát se chtěli bránit. Vyšla z nich vlna nepředstavitelné nenávisti. *Nikdy dřív, odpověděl Gucky na Falbyho otázku, jsem nepřijal takové impulsy nenávisti, touhy po zničení a připravenosti se obětovat.*

Pak začal Gucky sténat. Falby mu vstříkl malou dávku hypnonarkotinu.

Lékař se narovnal a ohlédl se po Rhodanovi. Pozemšťan se na něj napjatě díval.

„Nu? Máte pro nás nějaký návrh, doktore?“

„Nejlepší, jaký může být. Odstartujte a probijte se. Jestli mají ti neznámí i sugestivní nadání, jsme ztraceni. Tohle násilí nikdo nezvládne. Naše akce neměla smysl. Oba telepati vypadli. Bez nich ty neznámé nikdy nenajdeme. Z toho vyplývá, že jim ani nemůžeme nijak pomoci. Odstartujte, pane.“

Vtom se ozval třetí důstojník z ALARICHU:

„Hlášení veliteli - děje se něco neobvyklého. Jedenáct lodí se chystá přistát.

Ne - opravuji. Vznášejí se ve výšce mezi dvěma sty a třemi sty *metry* nad povrchem. Pozor, tři jednotky jsou dost blízko. K čertu - tahle planeta má několik miliónů kilometrů čtverečních. Proč musejí přistávat zrovna tady? Pozor, pane, objevují se nad horizontem. Přepínám na optické pozorování." Na obrazovce se náhle objevily tři vesmírné lodě, přistávající dál na východě. Tvar lodí se nedal rozeznat, musely však být velké - asi jako těžké křižníky pozemské třídy.

„Mají nad námi výraznou převahu," uvažoval Atlan nahlas. „Spolehni se na můj instinkt. Nepokoušel bych se teď o nic. Přistání bylo to nejlepší, co jsme mohli udělat. Tři nebo čtyři můžeme dostat, a pak jsme na řadě my. Zůstaň dole, Pozemšťane! Jestli nás najdou, můžeme stále ještě zaútočit." Rhodan přikývl. Atlan měl pravdu. hra na schovávanou měla šanci na úspěch.

„Teď alespoň vím, co jsem to lokalizoval," řekl Lev Bisboe pro sebe. „Bože - co to dělají?"

Bisboe nedostal odpověď. Planeta Rando I začala zuřit. V téže chvíli objevili dva muži z biologického týmu, že povrch planety netvoří mrtvá hmota, ale živá spojení buněk gigantické masy.

„Řezníci!" řekl náhle Gucky. „Řezníci! Zase přišli. Marshall měl pravdu. Tohle jsou jatka. Jsme na obrovském živém tvorů. Je mírumilovný, ale teď je mučen. Vyřezávají z něj obrovské kusy - termopaprsky a dezintegrátory. To bolí. Celá planeta to cítí a křičí. Perry...!"

Rhodan se už dávno skláněl nad myšobem.

„Perry, nevidím tě. Perry, zachytil jsem jasné impulsy. Pamatuješ si na centrální plazmu? Na plazmatické věže na planetě Posbiů? Našli jsme prasubstanci. Pokryje relativně malý svět a udělá z něj velkou planetu, proto ta malá přitažlivost. Praplazma je vysoce inteligentní, ale teď napůl šílená bolestí. Je vykořisťovaná. Vzpomínáš si ještě, co nám vyprávěla centrální plazma ze Světa sta sluncí? Řekla, že její prabuňka byla vydírána. My jsme na té prabuňce. Planeta křičí celou svou hmotou. Jednotlivé buněčné kolonie nemají rozum. Nesčetné miliardy se však stanou inteligentními. Perry - já už nemůžu. Ať mi dá Palby injekci. Rychle, už nemůžu!"

A pak praplazma zaútočila; slepě, bez rozmyslu, plná nenávisti vůči těm, kdož neznali slitování. A lidé, kteří přišli z dobroty srdce, byly strženi vzniklým chaosem.

Telepatický křik nemohli slyšet, ale vnímal sténání obou mutantů. plazma se začala zdvihát. Hnědá hmota se valila na cizí vesmírné lodi. pohoří, za nímž Pulec přistál, náhle zmizelo. Rozteklo se, vytvořilo hustou kaši a pak se zvlnilo do vln, které se vysokou rychlostí hnaly na protivníka.. Nikdo na palubě KC-10 neřekl ani slovo. Všichni upřeně sledovali obrazovky. Nikdy dřív lidské oči nic takového neviděly.

Příšerná kreatura, která se díky neustálému buněčnému dělení rozrostla tak, že obepínala malou planetu čtyři kilometry silnou slupkou, se bránila proti energetickým paprskům, bez ustání vystřelujícím z cizích lodí. Plazmatické vlny náhle vytvořily kuželovité věže a pokoušely se proniknout do lodí. Ale nedařilo se jim to. Pozemšťané náhle pochopili, proč mají cizí lodi tak mohutné obranné štíty. Když se s nimi plazma dostala do styku, zapraskalo to a po planetě, která dostala jméno Rando I, se rozezněl šílený nářek.

„Pane...!“ Rhodan otočil hlavu. Za ním stál Icho Tolot.

„Co máme dělat?“ zeptal se Rho-[^]n. „Tolote - máte nějaký nápad?“

„Řekněte mi víc. Odkud znáte tu takzvanou plazmu?“

„V roce 2114, tedy téměř před třemi sty lety, jsme se setkali s biopozitronickými roboty. Ze všech sil se bránili proti Laurinům, které poslali Mistři ostrovů, aby zastavili nekontrolovatelné bujení centrální plazmy. Tehdy jsme ještě nevěděli, odkud Launnové pocházejí. Mezitím byly nalezeny jejich pozůstatky.“

„Vím. Stalo se to tady, v mlhovině Andro-Beta.“

„Launnové selhali. Zahnali jsem je. Posbiové, jak jsme inteligentní roboty nazvali, mají biologicky živý mozkový sektor. Byly to jen fragmenty, které však pozitronickému stroji umožňovaly do určité míry individuálně myslet a cítit. Hlavní svět Posbiů leží asi dvě stě osmdesát devět tisíc světelných let od hranic galaxie. Zasáhli jsme, protože nám hrozilo zničení. Tam, v prázdném vesmíru, osvětleném mnoha atomárními slunci, který jsme proto nazvali Svět sta sluncí, se podařilo navázat kontakt s centrální plazmou. Její hmota byla tak obrovská, že získala inteligenci. Ovládal ji robotický mozek. Spojení mezi robotikou a inteligentní plazmou se realizovalo takzvanými bioponovými bloky. Zničili jsme je a plazmu jsme osvobodili. Od těch dob jsou Posbiové našimi nejspolehlivějšími přáteli.

Tajemství transformačních děl máme od nich. Tehdy jsem dal slib...!“

Rhodan se odmlčel a znovu se zadíval na obrazovku. Planeta se stále ještě bránila.

Posádky cizích lodí se všude snažily ukořistit co nejvíce plazmy. Na co ji potřebovali? „Jaký slib, pane?“ ozval se Tolotův hlas. „Uzavřeli jsme s centrální plazmou Světa sta sluncí dohodu. Už tři sta let nám poskytuje veškerou pomoc. Transportní a bitevní flotily Posbiů byly pro vzestup lidstva neobyčejně důležité. Bez transformačních děl bychom podlehli útoku Maahků. Byl jsem tehdy požádán, abych osvobodil mateřskou bytost.“ „Mateřskou bytost?“ „Musíte to brát doslova. Malé částčky

plazmy se před dávnými dobami dostaly do Mléčné dráhy. Pocházely z této planety. Rando I je ona bájná mateřská bytost, která je podle výpovědí Posbíů po tisíciletí vydírána a mučena. Tato planeta se kdysi nacházela v mlhovině Andromeda, než byla v průběhu jedné trestné expedice přemístěna do prázdné zóny a podržena bezvýznamnému slunci. Toto slunce jsme teď našli. Tolote, je to náhoda nebo záměr?" „Chcete splnit svůj slib?" „Samozřejmě!" odpověděl Perry stísněně. „Samozřejmě bych ho rád splnil. Ale jak?"

Icho Tolót věděl dost. Jeho plánovací mozek začal počítat. Po několika vteřinách měl k dispozici řešení. „Poslouchejte mě," požádal přítomné Haluťan. „Musíte potlačit své pocity a v klidu čekat, až cizí loď zase zmizí. Výsledky měření Lva Bisboa naznačují, že loď se na téhle planetě zdržují vždy jen velmi krátce. Jakmile naplní nákladní prostory, bezpochyby odstartují. Možná, že za několikTM hodin přiletí další, aby celou proce-a dŕu zopakovaly. Na co plazmu potřebují, není v téhle chvíli důležité. Musíte být trpěliví, zavřít oči a uši a doufat, že až odletí její mučitelé, planeta se zase uklidní a bude normální. To teď není. Obranné reakce jsou nerozumné. Praplazma musí po těch několika tisících letech vědět, že její biologické zbraně protivníka neohromí. Protože však přesto obětuje části své substance, i když jí i tak berou mnoho, není na telepatické spojení ani pomyšlení. Počkejte, až se situace stabilizuje. Až budou moct oba mutanti zase pracovat, bez nebezpečí, že zešílí, můžeme se pokusit o telepatické spojení s plazmou. Můžete jí vylíčit své zážitky s Posbíi. Společně s mateřskou bytostí můžeme najít cestu, jak zabránit dalším přepadením. Ovšem chtěl bych zdůraznit, že riskujete ztrátu anonymity. Mistři ostrovů, kteří jsou bezpochyby původci těchto muk, by za určitých okolností mohli zjistit, že za nepokoje v mlhovině Andro-Beta mohou Pozemšťané." . „Pozdě, Tolote," řekl admirál Atlan,

který stál za nimi. „Už nemůžeme čekat. Míří přímo k nám. Za deset minut nás lokalizují. Jsme jediné kovové těleso na tomhle podivném světě. Kasome, připravte se na nouzový start. Souhlasíš, Perry?" Rhodan se okamžitě rozhodl. „Připravte se na nouzový start," zaznělo ze všech reproduktorů. „Bisboe, spojte se z CRESTEM II. Vyličtejim situaci. Nadporučíku Redhorsí, připravte se k palbě. Můžete pálit ihned po startu. Žádné gigabomby - opakuji, žádné gigabomby. Zničily by mateřskou bytost."

Melbar Kasom odstartoval. KC-10 se otrásal. Lehce se odlepil od povrchu a pak se jej zase dotkl.

Kasom chtěl ještě deset vteřin počkat. Rhodan mu to přikázal. Kdyby cizí loď v posledním okamžiku změnila kurs, dalo by se možná zabránit lokalizaci.

Oněch deset vteřin rozhodlo o osudu KC-10. -

Obrovská masa plazmy zaregistrovala novou bolest. Její kolektivní buněčná spojení zareagovala rychlostí, která se zrodila z muk a kterou hnala touha po pomstě.

Něž Kasom stačil pochopit, co se děje, byl tam, kde ještě před chvílí bylo pevné podloží, močál z plazmy. KC-10 se nemohl pohnout. V setině vteřiny se z KC-10 stal letu neschopný vrak, který částečně explodoval. Plazma znovu zareagovala. Mučena horkem z motorů se zavlnila, vzepjala se a vymrštila cizí těleso pryč. Pulec vystřelil do výšky, opsal plochý oblouk a zřítíl se o sto metrů dál.

6.

Icho Tolot a Melbar Kasom ani neomdleli, ani náraz nijak silně nepocítili. Lidé, kteří katastrofu přežili, vděčili pouze oběma gigantům za to, že se z vraku vůbec dostali.

Pád sám o sobě byl paradoxní. Počítali se všim, jen ne s tímhle. Za normálních okolností, například při střetu s nepřítelem, by také došlo k úmrtím - a ke zraněním!

Na KC-10 však nebyl nikdo z přeživších zraněn.

Poslední muži vylézali právě ze zhroucené lodi. Ochranné štíty skafandrů byly dávno zapnuty. Průměrná teplota v Pulci nyní dosahovala tří set stupňů. Vzduch se začínal vařit.

„Hotovo, to jsou všichni. Chybí jedenáct mužů. Tolote - byl jste tam dole...?“ „Ano. Je mi líto, maličký. Už je nebylo možné zachránit.

Pojďme ke střední výpusti. Čtyři shifty se ještě zdají být použitelné.”

Ústup od hořícího vraku byl rychlý, ale disciplinovaný útek před atomární smrtí. Rhodan rozdělil muže do čtyř shiftů. Do každého se muselo vejít jedenáct až dvanáct osob, mezi nimi giganti Melbar Kasom a Icho Tolot. Posádku KC-10 tvořilo teď už jen třiačtyřicet Pozemšťanů a tři nehumanoidi. Don Redhorse převzal jeden shift, Lev Bisboe druhý, Kasom pilotoval třetí a seržant Joel Inshonc čtvrtý. První odstartoval Ertrusan, tři ostatní shifty ho následovaly. Jakmile bioplazma poznala, že nepřítel není mrtev, začala se znovu bránit.

Před Kasomovým shiftem se vztyčily černohnědé nestvůry. Kasom strhl loď stranou a přepnul motory na plně atomární impulsní bázi. Redhorse, Inshonc a Bisboe následovali jeho příkladu.

Náhle se ozval Allanův hlas:

„Teď už vím, proč cizí lodi nikdy nepřistanou. Plazma je nebezpečná, když se s ní dostanete do kontaktu. Vyvinula si zvláštní vlastnosti, které vedou k násilnému přepólování nebo vysokoenergetickému zhroucení impulsních vln. Otázka je, jestli na téhle planetě vůbec můžeme přistát. Myslím se shifty! nebo si někdo všiml nějaké oblasti, která má anorganické podloží?“ Ozval se Lev Bisboe.

„Tady nadporučík Bisboe. Podle rozkazu jsem vyslal hlášení pro CREST II. Vzal jsem hlášení na pás ku s sebou a vyslal je z shiftového vysílače. Žádám o dodatečné svolení.“

„Ten by udělal ve staré arkonské flotile rychlou kariéru," řekl Atlan.

„V solární flotile ho také oceníme, '! odsekl Rhodan a uchopil mikrofon. ¹

„Dodatečně povoleno. Navíc jste měl rozkaz vysílat okamžitě po startu.

Pokračujte ve vysílání. CREST II nás musí uslyšet za každou cenu. Nebo se vám už ozvali?"

„Ne, pane. Plukovník Rudo vydal přísný zákaz vysílání.“

„Ano, jistě, vzpomínám si. Chcete ještě něco říct?" „Ano, pane, když dovolíte.“ „Dovolím, mladý muži. Proč ne mluvíte jako normální člověk? Ne jsme tu v Teranii na Akademii. Takže?"

Lev se zasmál. Napadlo ho, že si na| tu svobodu dokáže zvyknout. „Pan ad-| mirál nadhodil otázku, jestli.. '! " |

„Jmenuji se Atlan," přerušil ho Arkonidan

„Ano, pane. Admirál Atlan nadhodil otázku, jestli někdo viděl pevné oblasti. Prozkoumal jsem povrch. Nenašel jsem žádné oblasti, které by se daly označit jako materiálně stabilní. Je ovšem možné, že moje přístroje nezaznamenaly celý povrch. KC-10 přistál velmi rychle. Lokalizační oblast tornu svým rozsahem odpovídala. Konec hlášení.“

„Vždycky korektní, co?" povzdechl si Atlan. „Jiná otázka, Bisboe: kam se poděly cizí lodě? Je téměř nemožné, že by nás po pádu nezaměřily. Máte na to odpověď, Lve?"

„Ano, pane.“

„Tak přece jasnovidec," zabručel Kasom pro sebe.

„Nespustil jsem lokátory z očí," pokračoval klidně Bisboe. „Když jsme se s KC-10 začali zvedat, mířily cizí jednotky vysokou rychlostí na sever. Když jsme uvízli v plazmě, musely být za lokalizačním a rádiovým horizontem. Dovolil jsem si to propočítat.“

„I to se vám dodatečně povoluje," zažertoval admirál. „A co vám vyšlo?"

„Nemohli náš pád pozorovat, pane. Když se navíc vezme v úvahu, že posádky byly pravděpodobně plně vytíženy, můžeme s jistotou předpokládat, že o naší přítomnosti na Randu I nikdo neví.“

Ozval se čtvrtý shift.

„Hovoří seržant Inshonc, pane. Na jihovýchodě jsme lokalizovali hory, obepínající širokou rovinu. Vyhodnocení..."

„... -pevně podloží," přerušil ho Rhodan kvapně. „Tak už mluвьте, seržante.“

„To jsem měl právě v úmyslu, pane," opáčil Inshonc suše. „Ano, vypadá to, jako by tam byla anorganická hmota. Právě jsme objevili stopy vody.

Zvláštní, pane, že jsme to nenašli z vesmíru.“

„To máte pravdu!" podivil se Rhodan. „Bisboe, slyšíte mě? Dávejte pozor.

Viděl jste tuhle oblast z Pulce nebo ne?"

„Rozumím, pane. Ne, tahle místa jsme pozorovat nemohli. Přistáli jsme daleko severněji na jiné polokouli.“

„To je pravda,“ potvrdil Kasom, aniž se ho někdo ptal. „Chtěl jsem rychle dolů. Rezignoval jsem proto na kroužení.“

Rhodan a Atlan se na sebe podívali. Arkonidanovy oči se zúžily.

„Já té věci nevěřím!“ řekl. „Ovšem - lidé v naší situaci by si měli prohlédnout okolí. Jestli opravdu přistaneme a budeme moci najít úkryt, budeme nejspíš před zaměřením v bezpečí. Mám totiž pocit, jako by ty řeznické lodi byly stále ještě tady. Pokud to půjde, měli bychom až do příletu CRE-STU II zůstat neviditelní. Snad zachytili Bisboovo hlášení.“

„Kurs na Inshoncovu zónu,“ přikázal Rhodan. „Let těsně nad zemí.“

Čtyři shifty sklouzly těsně nad povrch a uháněly v novém kursu dál.

Nadporučík Bisboe doufal, že na CRESTU II zachytili jeho hlášení. Cart

Rudo dostal rozkaz, vydat se zno-

vu k planetě, jakmile se cizí loď stáhne. Tak to bylo domluveno ještě před startem KC-10.

Byl to ráj! Ráj, který se směle mohl měřit s nejkrásnějšími místy na Zemi, ráj se zurčícími potoky, širokými prériemi a krásnými borovicemi.

Na tomhle místě se planeta Rando I nezměnila. Plazma zřejmě nedokázala nebo nechtěla rozšířit své kolonie až sem.

Zdálo se, že řešením hádanky je malá sopka, která tu a tam vyplivla obláček dýmu. Tolot se domníval, že neustálé horko bylo plazmě nepříjemné.

Zřejmě kvůli sopce se plazma vzdala tohoto posledního nedotčeného kusu původní přírody na planetě.

Čtyři shifty vletěly horským průsmykem do údolí, které mělo asi deset kilometrů v průměru.

„Je to tu jako v Yellowstonském národním parku,“ řekl nadšeně Čejen.

„Tam žili mí předkové.“

Seržant Joel Inshonc přistál první. Dosedl se shiftem asi dva kilometry severně od sopky na břeh potoka a zapnul antigravový projektor. Za ním následovaly stroje pilotované Kasomem, Bisboem a Redhorseem. Když byl Ertrusanův shift jen metr nad zemí, začal Gucky ostře křičet:

„Pryč! Rychle pryč! To je past!“

Nádherná krajina, připomínající Yellowstonský národní park, se náhle proměnila v kypící močál plazmy z něhož se vynořily pařáty sahající po strojích.

Kasom strhl shift prudce vzhůru I Redhorse to jen tak tak stačil a Bisboe vůbec nebyl v nebezpečí, protože byl ještě několik set metrů nad zemí. Sopka se zhroutila a stala se z ní černohnědá agresivní hmota. Spojila si s

ostatní plazmou a vytvořila moří živé hmoty, v němž se potápěl Inshoncův shift.

Seržant se ještě pokusil o nouzové start. Udělal vše, co by zkušený voják solární flotily v takovém případě podnikl. Jeho muži nebyli o nic po- malejší než on. Ale jejich osud byl už zpečetěn. Inshoncův shift šílenou si- lou explodoval. Kromě seržanta Joe-t la Inshonce zahynulo ještě patnáct mužů.

Z původní posádky KC-10 bylo teď naživu ještě dvacet šest Pozemšťanů! a čtyři nehumanoidi. Byli to Arkonidan Atlan, Halut'an Ichu Tolot, myšob Gucky a Melbar Kasom, Ertrusan.

Tři zbylé shifty uháněly pryč. Rhodan si zakryl tvář rukama.

„Zůstaňte i tak těsně nad povrchem," přikázal tiše. „Nadporučíku Redhorsí - jak intenzivně jste při přiletu sem myslel na svůj domov na Zemi?"

Donův hlas se chvěl. Něco tušil. Velmi intenzivně. Svedl mě k tomu l; i, černohnědý povrch."

pak tedy víme, jak přišla bioplazma na to, imitovat právě takovouto rajinu. Nejjasněji ze všech jste myslel na šumící potoky, borovicové lesy | a prémie. Ani na teplé prameny plazma nezapomněla. Done, nemyslete už nikdy na téhle planetě na zemi svých předků!"

Pod nimi se rozprostírala nekonečná buš. V dálce se lesklo jezero a za ním se tyčily hory s bělostnými vrcholky pokrytými sněhem. Baobaby rozprostíraly své mohutné koruny, pod nimiž hledala zvířata ochranu před poledním žářem.

Stádo slonů pomalu procházelo spálenou travou. Ve východní Africe na- dešel čas sucha.

Sloni vypadali velice opravdově. Jen dva tygři do obrazu nezapadali.

V savanách u Viktoriina jezera nikdy bengálští tygři nežili.

Krul Mgamar se hystericky rozesmál. Byl Afropozemšťan a desátník třicáté druhé kosmické pozemní brigády. Seděl v shiftu nadporučíka Lva Bisboa.

Z reproduktorů se ozval Rhodanův hlas.

„Dobrý bože - kdo to myslel tak intenzivně na svojí vlast, že tam dole vznikla Afrika?"

„Já, pane. Desátník Krul Mgamar," odpověděl vysoký Pozemšťan. „Plazma ale udělala chybu. Mezi námi je jeden Ind. Ten musel myslet na ty tygry.

Tak se ty potvory dostaly ke mně domů."

„Tady Maře Kahore," ozval se muž z Donova shiftu. „Pocházím ze země, kde jsou tygři. Pane, jen nepřistávejte. Já už taky nebudu myslet na to, jak by bylo krásné vysadit tady dvacet miliard tygrů, aby tu hnědou břečku se- žrali."

Rhodan tušil, že se jeho muži nacházejí na pokraji krize. Před třemi minutami přišlo nové hlášení. Cizí lodě odstartovaly. Na Randu I bylo teď -

jen dvacet šest lidí a čtyři Nepozemšťané, s kterými se plazma hodlala vy-
pořádat.

Byla chytrá. Obzvláště intenzivní přání a představy měnila ve skutečnost. Z
gigantické hmoty vytvářela všechny myslitelné krajiny, zvířata a hory.

Tři shifty letěly dál. Nemohly přistát, protože by explodovaly. Po deseti
minutách se objevila poušť. V horkém písku šlo celé procesí žen s dětmi a
kojenci v náručí. Ženy mávaly na shifty, děti zdvihaly prosebně ruce.

„Dál, leťte přece dál!“ křičel Rhodan. Na čele mu vyrazil pot.

„Pane - ty ženy...!“ vyhrkl Kasom. Oči měl doširoka otevřené.

„Dábelský trik, halucinace! Plazma nás testovala. Obrací se na náš soucit.

Za chvíli možná uvidíme mučení. Nejspíš budou upalovat lidi. Kasome, ani
pak nepřistanete! Rozuměl jste?“

Muži z KC-10 rozuměli všemu, a přece ničemu. Plazma s nimi vedla
psychologickou válku. Probouzely se první pochybnosti. Možná je tohle
nebo tamto přece jen skutečné? Co už věděli o Raridu I?

Bisboe se chtěl zeptat, jestli má znovu zkusit zavolat CREST II, když vše
náhle ustalo. Tam, kde ještě před chvílí mávaly zoufalé ženy, byla náhle jen
hnědočerná hmota, silná čtyři kilometry.

Ve stejné chvíli se Gucky probral z transu.

„Pozor, kontakt,“ řekl dr. Palby honem, „nemluvte na něj. Má kontakt s
plazmou, očividně velice rozumný kontakt.“

„Jak to?“ zašeptal Perry chraplavě. „Proč tak najednou? Proč by se mu to
mělo podařit právě teď?“

„Panika kolektivního vědomí se uklidnila s odletem cizích lodí. Nezdáme se
teď být tak nebezpeční. Plazma se uklidnila. Začíná myslet. Maličký poznal
svoji šanci. Otevřel parablok. Mlčte teď. Ani slovo, prosím, dokud Gucky
nepromluví sám od sebe.“

Atlan se zadíval myšobovi do tváře. Gucky zavřel oči a začal se usmívat.

Přitom se úplně uvolnil.

Muži čekali. Trvalo to dlouho, moc dlouho!

John Marshall se probral o deset minut později. Gucky stále ještě nemluvil.
Navázal s plazmou velmi intenzivní a dlouhodobý kontakt.

Planetou se rozezněl pláč. Marshall se alespoň tak vyjádřil. Byl to jediný
výkřik a prosba o odpuštění.

„Gucky vysvětluje, kdo jsme a proč | jsme přišli,“ řekl Marshall monotónně.

„Poslouchám spolu s ním. Proto, jsem se probral. Plazma je zoufalá. Od;
přírody je mírná a tolerantní. Nikdy j nikoho nenapadla, dokud nebyla mu-;
cena. Dopustila se strašlivého omylu. Považovala nás za nepřátele. Udělali
jsme chybu, když jsme ji popálili impulsními motory. Do té doby plazma
váhala. Nevěděla, kam nás má zařadit. Prostě jsme přišli a nic jsme jí
neudělali. Proto zůstalo naše místo přistání dlouho stabilní. Nakonec jsme

chtěli odstartovat. To bylo spojeno s bolestí, která připomínala tu, jež jí po tisíciletí způsobovaly cizí lodě. Plazma v panice zaútočila - bez uvažování. Teď zase křičí. Tentokrát v zoufalství nad tím, co udělala. Gucky právě mluví o našich zážitcích s centrální plazmou ve Světě sta sluncí a o biopozitronických robotech, kteří jsou po tři sta let našimi přáteli. Planeta sténá jako raněné zvíře. Horší výčitky jsem nikdy neslyšel. Mateřský svět věří Guckymu každé slovo. Naše chování po příletu je dostatečným důkazem. Jsme vítáni. Plazma nás prosí o odpuštění."

„Co se děje teď?“ zeptal se Rhodan ostře. -Muži v ostatních shifttech instinktivně sáhli po zbraních.

„Nepřímé nebezpečí," vysvětloval John. „Vlastní planeta má v průměru jen pět tisíc kilometrů. To už víme. Je tvořena pevným skalním jádrem, které obepíná mateřská plazma. Tam dole je robotická stanice. Postavili ji před mnoha tisíci lety Mistři ostrovů. Vzdálili mateřský svět z mlhoviny Andromeda a přenesli ho sem, do prázdného prostoru, aby ho mohli lépe kontrolovat. Robotická stanice řídí růst plazmy podle plánů, které jsou takzvané prabuňce neznámé. Neví ani, proč je plazma v nepravidelných časových úsecích mučena a vykořisťována. Domnívá se však, že Mistři ostrovů potřebují organickou substanci k výrobě určitých věcí. Počkejte...!" Atlan, deset tisíc let starý Arkoni-| daň, nevěřil svým uším. Informace byly překvapující.

Rhodan se otočil k Marshallovi. „Johne, zeptejte se plazmy, jestli ji můžeme pomoci, lak se lze dostat do té robotické stanice? Je tam nějaký přístup?"

„Gucky už se ptá. Jsme ve spojení s prabuňkou. Mohli bychom ji označit za vládnoucí parlament. Prabuňka řídí obranu proti cizím lodím. Je hluboko pod hladinou plazmatického oceánu a je ve věčném sporu s robotickou stanicí, kterou plazma nemůže napadnout. Stanice neumožňuje plazmě se rozmnožovat tak, jak by chtěla. Prabuňka ví, proč! Kdyby byla plazma ještě větší, měla by i větší inteligenci. To není v zájmu Mistrů ostrovů. Plazma nesmí být tak inteligentní, aby byla nebezpečná."

Podle pokynů plazmy se tři shifty vydaly na severovýchod. Po půl hodině se dostaly na místo.

Pod nimi se táhla tvrdá rovina. Obklopovaly ji pseudobudovy, takže vypadala jako pozemský vesmírný přístav s velkými hangáry, vysílači a skladišti. Plazma stále ještě stála. Pozemšťané jí museli odpustit - ať chtěli nebo ne. Plazma se zmítala v sebeobviňování a výčitkách. Napadla milosrdné, kteří přišli, aby jí pomohli. Tato skutečnost pro ni znamenala ten nejtvrdší morální úder od doby, kdy vznikla.

Z pseudobudov vyšli muži. Byly to výtvořiny plazmy. Mávali nahoru shiftům. Tentokrát to nebyla past, ale důkaz přátelství.

„Měli bychom přistát," řekl Marshall. „Mateřský svět nám nabízí bezpečí, dokud nepřiletí CREST II.",

Rhodan bojoval sám se sebou. Objevil se Icho Tolot.

„Dejte na jeho radu," naléhal. „Už nejsme ohroženi. Přistaňte, než se objeví další lodi."

Rhodan pouze přikývl. Melbar Kasom dosedl na zem před velkým hangárem. Plazma byla prvotřídní imitátor.

„Jak kontroluje robotická stanice růst plazmy?" zeptal se Atlan kvapně.

„Právě jsem to chtěl vysvětlit. Jak-, mile prabuňka vykazuje větší přírůstek, než je žádoucí, zasáhne stanice okamžitě termozbraněmi a spálí milióny tun biolátky. Je to kruté a navíc bolestivé. Prabuňka proto raději zůstává na povolené úrovni."

„Napadá ale vesmírné lodi," namítl Perry.

„Proti tomu stanice kupodivu nic nemá. Prabuňka se domnívá, že jde o psychotrik. Mistři ostrovů dobře vědí, že jejich lodě ve skutečnosti ohroženy nejsou. Zůstávají stále ve vzduchu. Mateřskému světu prostě povolili obranné reakce. Prabuňka tyto šance využívá v naději, že jednou zvítězí. Ted' něco jiného, pane. Propuká jásos. Kolektivní vědomí se právě od prabuňky dozvědělo, že v Mléčné dráze existuje planeta, kde se odnože prabuňky vyvinuly svobodně. Prabuňka si vše pamatuje. Několik tun její základní látky s sebou před více než dvaceti tisíci lety vzal národ, putující vesmírem. Tak vznikla státní forma Světa sta sluncí."

Marshall umkl. Gucky stále ještě seděl Allanovi na klíně a naslouchal telepatickým zprávám,

„Jak se dá ke stanici dostat?" zopakoval Perry otázku. „Johne, slyšíte mě? Zeptejte se na to. Gucky toho na-j povídá spoustu. Ptejte se na podstat-j ne věci. Rozuměl jste?"

„Naprosto. Podceňujete našeho malého. Ptá se jen na podstatné věci. Právě přichází informace. O - prabuňka skutečně dovede jednat! Tahle imitace přístavu leží nedaleko šachty."

„Jaké šachty?" zeptal se Icho Tolot.

„Je to jediný přístup ke stanici a ústí asi tři kilometry odtud. Je dlouhá více než čtyři tisíce metrů a široká asi dvě stě. Plazma ji dříve chtěla rozmáčk-nout, ale nepodařilo se to. Trestné akce s termozbraněmi jsou prováděny od-tamtud. Když roboti střílejí, nikdy nevycházejí na povrch- Prabuňka se ptá, jestli s tím můžeme něco dělat."

„Dal jsem slib," řekl Rhodan pomalu. „Slíbil jsem našemu partnerovi, centrální plazmě ve Světě sta sluncí, že zachráníme mateřský svět. Našli jsme ho. Pokud je plazma schopna dalším zvětšením svého objemu vy-vinout sugestivní paraschopnosti a potud budou tyto paraschopnosti zrovna tak nesmírně silné jako její telepatické vlastnosti, pak má tato živá planeta

dobré šance."

„Něco tak bláznivého jsem ještě neslyšel," řekl Atlan a přejel si rukou čelo. „Příteli, měli bychom si rozmyslet, jak se dostaneme do stanice. Marshall, zjistěte technické údaje."

Ukázalo se, že šachta je vybavena antigravovým projektorem, který sloužil v první řadě k zásobování stanice. V pravidelných intervalech sem přicházeli technici, aby vše kontrolovali. Poslední návštěva se odehrála před osmi měsíci. Po další hodině věděli Pozemšťané všechno. Věděli, že antigravová šachta vyčnívá několik metrů nad planetární povrch a je možné ji uzavřít energetickým štítem. Navíc v ní byly instalována automatická obrana proti vetřelcům.

„Zařídím to," prohlásil Icho Tolot. „Marshall, vzbud'te Guckyho. Musí mě dostat dolů. To dokáže jen teleportér."

„Gucky je nejspíš hodně vyčerpaný," namítl Marshall. „Nezapomeňte, co jsme museli vytrpět."

„Vzbud'te ho," naléhal Tolot. „Pak převezmete kontakt s prabuňkou. Doktore Palby - musíte zařídit, aby byl maličký fit. Máte tu speciální léky, nebo ne?"

Lékař zaváhal. Nakonec uchopil svou brašnu.

„Ano, mohu ho fyzicky a psychicky povzbudit asi na tři hodiny. Pak se zhroutí. Ale udělám to, jen když s tím bude souhlasit."

„Pochopitelně," přitakal Rhodan. „Do toho, Johne. Jestli se dostanete dolů, Tolote - co máte v plánu?"

Gigant se rozesmál. Pro něj existoval jen jeden problém: jak se dostane dolů do stanice.

Gucky se probral po pěti minutách. Když mu vysvětlili, co po něm chtějí, ušklíbl se.

„Mám radost, že tě jednou vidím bezradného, hromotluku. Beze mě jsi bezmocný, co? Ale nepomůžu ti. Nejde o tvou váhu, ale o tvůj metabolismus, který mě ruší svými paraimpulsy. Čtyři kilometry, to je moc. Tak, jak na tom jsem teď, zvládnou maximálně pět set metrů. Když mě dostanete pět set metrů od stanice, můžeme jít na to. Tak co?"

Tolot horečně počítal. Neviděl žádné řešení. Atlan přišel na spásnou myšlenku. Oslovil Marshalla.

„Johne, zeptejte se prabuňky, jestli je možné, aby se plazma šachtovitě roztoupila a bezpečně nás dopravila dolů. Musela by nám pak vytvořit něco jako halu a postarat se o přívod vzduchu."

Marshall se zahleděl na Allana se směsí ohromení a respektu. „To je nápad!" vykřikl Tolot nadšeně. „Arkonidané, je, mi čím dál tím jasnější, proč jste přežil deset tisíc let."

Ponořili se do moře z hnědočerné živé hmoty. Nejprve vytvořila šachtu o průměru třicet metrů a nepatrné hloubce. Když se pak zdi přiblížily k sobě, sáhlo několik mužů v hysterii po zbraních. Nic strašného se však nestalo. Otvor se uzavřel a poslední sluneční paprsky zmizely. Vzduch se dal dobře dýchat a v šachtě bylo světlo. Nikdo neřekl ani slovo. Náhle všichni ucítili trhnutí. Ozval se Marshall:

„Jsme dole. Šlo to rychle. Teď všichni rychle do shiftů! Plazma nás vysadí na skalním jádru.“

Deset minut nato stáli muži na skutečném, vlastním povrchu planety.

Marshall měl nové informace:

„Jsme teď přesně nad stanicí. V podstatě na ní stojíme. Stanice není moc velká, ale je rozdělena do několika pater. Plazma nechá na nás, co uděláme, ale nechce, aby došlo k atomární explozi. Šachta končí jen třicet metrů od nás - na levé straně. Nejdříve ze všeho musíme vyřadit ze hry obranné systémy. To je vše. Prabuňka nám důvěřuje.“

Tolot se obrátil na Guckyho:

„Připraven, maličký?“

„Aby ne!“ řekl myšob hrdě. „Jak silná je vrstva skály nad stanicí? Tři sta metrů? To zvládnu dokonce i s tím tlustým Haluťanem. Vezmi mě do náručí, Tolote. A dobře mě drž. Máte ještě nějaké otázky?“

Rhodan zavrtěl hlavou. Atlan chtěl pozorovat „start“, ale viděl jen záblesk. Pak Gucky a Tolot zmizeli.

Kontrolní stanice vypadala jako obvyklá zařízení tohoto druhu. Protože neměla na práci nic jiného, než kontrolovat růst plazmy, nebyla příliš komplikovaná.

K měření rozmnožování plazmy stačil malý speciální mozek, který v případě nedodržení předpisů vydal povel k palbě.

Stanice byla v podstatě primitivní, protože byla zaměřená jen na dvě funkce, které spolu navíc úzce souvisely.

Od robotického mozku se nečekaly žádné obtížné výpočty. Měl prostě zjišťovat, zda plazmatická slupka na povrchu planety nedosáhla nedovolené tloušťky.

Tolot a Gucky se rematerializovali v nejspodnějším patře stanice. Tolot klidně čekal. Věděl, že nepůjde o vteřiny. Jeho mozek zjistil s devadesáti-devítiprocentní pravděpodobností, že uvnitř stanice nebudou žádná zvláštní obranná zařízení. Především věděl, že nenarazí na pohyblivé roboty, ale pouze na stacionární přístroje. A ty mu nemohly mnoho udělat.

Stanice byla vybudována podle logických zásad. Plazma sem mohla proniknout jen shora. Všechno tomu proto bylo přizpůsobeno. S jinými protivníky, například s pozemskými mutanty a obry z Halutu, nikdo nepo-

čítal.

Tolot. opatrně kráčet jednotlivými halami a prohlížel si stroje. Znal konstrukce cizích národů. I když je všechny nestudoval přímo, přesto si dokázal udělat rychlý obrázek o cizím způsobu přemýšlení. Navíc se technická zařízení tohoto typu nikdy nemohla lišit natolik, aby se v nich zkušený kosmovědce nedokázal zorientovat.

Tolot se už zase rozesmál. Gucky byl zklamaný. Připravoval se na boj na život a na smrt, a teď se nic nedělo. Stroje dál tiše bzučely.

Po pěti minutách Tolot objevil tenká impulsní vedení k transformačním dělům. Zvedl zbraň a jediným paprskem oddělil padesát kabelů od zdroje. Pak se zastavil a naslouchal.

Bylo ticho! Robotická stanice teď byla z devadesáti procent ochromena.

„To je to tak jednoduché?“ žasl Gucky. „A teď? Co uděláš s kanóny^a ochrannými štíty v šachtě?“

„Šachtová děla už jsou také mimo Provoz,“ vysvětlil Tolot. „Byla řízena impulsy a spojovací kabely jsem přefízl. Nebezpečné energetické pole šachty je odkázáno na zásobování energií, která se vyrábí tady uvnitř. Když přívod přeruším, bude všechno vyřízeno. Nejlepší ochranný projektor ti není k ničemu, když nedostává energii. Rozumíš tomu, maličký?“

„Snažím se,“ zabrumlal Gucky. „Něco takového! To už jsem zažil jinačí věci. Robotické stanice na Ka-halu a Hororu reagovaly daleko divoceji.“

„Také byly konstruovány pro jiné eventuality. Každá věc má svůj účel; K téhle stanici se neměla dostat plazma. Její tvůrci postupovali podle toho.“

Tolot stál před velkým řídicím pultem a přemýšlel, pak se jeho ruce daly do pohybu. Bzučení reaktorů utichlo. Jednoduše je vypnul. Světlo zhaslo.

Všechny ostatní přístroje rovněž vypověděly službu. Bez energie nebyl výkon - i pokud se jednalo o konstrukce Mistrů ostrovů.

Tolot pro jistotu přerušil ještě nejdůležitější vedení k reaktorům a těžký hlavní kabel. Bylo naprosté ticho.

„To bylo všechno?“ zeptal se Gucky zklamaně. „Vážně všechno? Tolote, to se mi nelíbí. Jsem čím dál tím nervóznější. Tak jednoduché to přece být nemůže!“ „Je to tak jednoduché. Zavolej Johna Marshalla a prabuňku.“ Gucky váhal. Rozhlížel se kolem sebe, ale nikde se nic nepohnulo. Nakonec tedy zavolal Marshalla a vylíčil mu, co se stalo. To mělo za následek, že Rhodan zhluboka vtáhl vzduch a Kasomovi sklapla Čelist. \ „Jak prosím?“ vzdychl Atlan. „To snad není pravda! Žádná obrana? Přátelé, to se mi nelíbí, měli bychom si pospíšet.“

Prabuňka jásala. Planeta se radovala s ní. V levém rohu haly vznikla dutina o průměru pět metrů. Stal se z ní trychtýř, který se stále hlouběji bořil do plazmy. Shiftы vyrazily.

Dál vepředu, jen třicet metrů od nich, se leskla šachta. Shifty postupovaly a zahájily palbu. Ocel se v několika vteřinách roztavila a tak se vytvořil dostatečně velký otvor.

Rhodan jím prolezl jako první. Jeho muži ho následovali. V bojových skafandrech se snášeli do tmy.

Pak už zahlédli Guckyho s Teletem.

„Všechno v pořádku. Jen se podívejte. Nejsou tu žádné pasti.“

Rhodan se přesto rozhodl zničit dezintegrátory řídící mozek stanice. Když nezbylo nic, co by mohlo být plazmě nebezpečné, stáhli se muži rychle zpět k vozidlům. Rozšířili otvor do Šachty, vletěli se shifty dovnitř, a pak se vydali na Čtyři kilometry vzdálený povrch.

Bez sebemenšího škrábnutí se Šťastně vynořili nahoře. Plazma byla nadšena. Prabuňka nabídla Pozemšťanům spojenectví na věčné časy a poskytl solární flotile mateřský svět jako za kladnu. Pak se začala okamžitě množovat, aby byla připravená na příští přistání cizích lodí. ..

Rhodan byl požádán, aby shifty zůstaly ve vzduchu. Inteligence a schopnosti plazmy rostly a rostly. Povrch byl stále silnější. Živá planeta se zvětšovala před očima.

Tři shifty letěli nad vlnícím se mořem. Marshall všem tlumočil: pozdravy a díky od plazmy. Široko daleko nebylo ani stopy po cizích lodích.

Pak se ozval Lev Bisboe, muž se šestým smyslem.

„Pane, prosím o prominutí, ale necítím se dobře.“

„Tělesně?“ zeptal se dr. Palby okamžitě.

„Ne, doktore, spíš psychicky. Pane, to nedopadne dobře. Prabuňka a my jsme něco přehlédli. Ale kdybych věděl co? Možná jsem jen příliš citlivý. Mám strach, co přijde. Prosím, pane -nezaměňujte to se zbabělostí. Je mi, jako bychom příliš rychle zahrabali někoho zdánlivě mrtvého a teď ho slyším pod zemí volat, aniž bych mu mohl pomoci. Přesně tak mi je, pane. Je to špatný příklad, ale momentálně lepší nemám.“

„Je mnohem působivější, než si myslíte,“ odpověděl Rhodan. „Cítím se podobně. K cenu, kde vězí CREST II.“

Sotva to dořekl, přišla dlouho očekávaná zpráva. Volal plukovník Cart Rudo.

„Kapitán CRESTU H Prvnímu administrátorovi: předpokládám, že ještě žijete. Pozor - už dvě minuty zaznamenáváme obrovské výbuchy energie v prázdném sektoru asi sedm tisíc světelných let od Randa I. Asi před dvěma hodinami jsme zachytili impulsy na neobvyklé hyperfrekvenci. Zdálo se, že přicházejí z Rando I. ' Hlášení bylo vysláno třikrát, při Čtvrtém vyslání náhle ustalo. Otázka Prvnímu administrátorovi: Vyslali jste nějaké hlášení na hyperfrekvenci?“ Rhodan zbledl. „Tolote!“ vykřikl prudce. „Tolote, před dvěma hodinami jste s Guckym vešli do robotické stanice. Vyslal řídící

mozek hlášení? Proboha, vzpomeňte si! Všiml jste si něčeho? Viděl jste nějaký vysílač? Nemohlo vám něco ujít? Tolote.,!" Halut'an pochopil ještě rychleji, než Pozemšťan. Jeho hlas zněl prázdně.

„Selhal jsem. Nejsem hoden toho, sloužit ve vašich řadách. Přece jen tam bylo ochranné zařízení, ovšem nebyl to automatický obranný systém, ale skryté zabudovaný hypervysílač. Začal pracovat, jakmile jsme vešli do stanice. Muselo to být registrováno. Varujte prabuňku. Ty energetické Výbuchy sedm tisíc světelných let odsud musí být lodě, které přešly do lineárního vesmíru a.míří sem, aby zaútočily." Atlan už jednal. „Atlan kapitánu CRESTU II," řekl do mikrofonu. „Lze očekávat útok. Zničili jsme robotickou centrálu. Připravte loď k boji. Zaútočte na vše, co uvidíte. Vyšlete Pulce ať vyzvedne nás a tři shifty. KC-10 je zničen. Přežilo nás třicet. Zůstaňte na oběžné dráze a o nás se nestarejte. Pošlete nám toho Pulce s transformačními děly. Rozuměl jste?"

„Potvrzuji to," volal Rhodan. „Máte -povoleno v případě nouze vzdát se anonymity. Můžete ukázat loď, nepůjde-li to jinak. Čekáme na Pulce, konec."

Gucky varoval prabuňku. Plazmu tentokrát panika nezachvátila. Začala se jen intenzivněji vlnit a zároveň vysílat první zkušební sugestivní vysílání. „Mateřský svět je už poměrně silný," oznámil Marshall. „Zachytil jsem tvrdé sugestivní impulsy. Jestli bude mít plazma ještě pět hodin času, odvrátí jakýkoli útok prostě pomocí nucené sugesce."

Marshall informoval prabuňku, že experiment byl úspěšný. Prabuňka byla překvapivě klidná. Prostřednictvím Marshalla oznámila:

„Děkuji za pomoc. Udělali jste, co bylo ve vašich silách. Nevěděla jsem o poplašeném vysílači. Kdybych vás o něm informovala, podařilo by se vám jej vyřadit z provozu. Byla jsem lehkomyšlná a příliš jsem spěchala se svou prosbou. Budu nést důsledky. Přeji vám všechno dobré. Ochraňujte mou odnož ve Světě sta sluncí a podporujte její růst. Nedělejte si žádné výčitky. Až do posledního okamžiku budu vaším upřímným přítelem."

O chvíli později se z nebe snesl KC-26 s pilotem poručíkem Norem Kagate. šéfem robotického komanda. Shifty v létly do výpusti hangáru a Kagate se spojil s CRESTEM II.

Když se v Einsteinově vesmíru objevily první lodě, vstupovali Rhodan a Atlan právě na můstek. Major Čer Wíffert, první palebný důstojník superbitevní lodi, měl na obrazovce najednou sto dva cíle. Stiskl všechna tlačítka, která mohl.

CREST II se změnila v nestvůru plivající zničující oheň a jeho salvy zasáhly cíl!

Zasáhly cíl, a přesto měly jen omezenou účinnost. Neznámý protivník, který musel mít základnu někde v hloubkách prázdného prostoru mezi Andromedou a mlhovinou Andro-Beta, neposlal žádné normální vesmírné lodě.

Kdyby šlo jen o to, byla by CREST II silnější,

Byla silnější i nyní - dokonce mnohem silnější, ale nedokázala zaměřit všechny objekty najednou. Byly to stovky a pak tisíce, malých nosičů zbraní letících rychlostí světla, kteří se náhle vynořili z lineárního vesmíru.

Letící bomby byly asi deset metr dlouhé a ve tvaru torpéda. Pochopit tělně byly řízeny automatikou.

Nemohly se bránit, ale byly malé a rychlé. Ochranné štíty CREST II byly vystaveny velké zátěži. Wifert střelil těžkými transformačními děly superbitevní lodi, ale bomb přesto pronikaly palbou. Náhle s jich objevilo asi sto a všechny explodovaly ve výhodných výškách mezi pěti a deseti kilometry. Na nové sugestivní nadání plazmy nereagovaly, neboť šlo o roboty. Rho daň byl zoufalý.

Planeta Rande I se změnila v moře plamenů. Po pětisté explozi se planeta roztrhla. Jen Gucky a Marshall šly seli poslední výkřik prabučky.

Když už nebylo co zachránit, vnořila se CREST II do lineárního vesmíru.

Nejspíš nebyla identifikována, i když se půl hodiny otevřeně ukazovala.

Bomby neměly žádnou posádku.

Rhodan seděl na můstku a díval se u obrazovky. Atlan, Kasom, Tolot, Gucky a Marshall tam byli s ním. Lev Bisboe si šeptem povídal s důstojníky CRESTU II.

„Zasáhlo ho to pořádně," řekl Redhorse. „Ale co jsme mohli ještě udělat?" - Icho Tolot odešel, zakrýváje si tvář obrovskou tlapou.

„Myslím, že ztratil tvář," řekl Japonec Noro Kagato. „Při bozích mých předků; Odkud jsme měli vědět, že je tam poplašný vysílač? Neodpovídalo to odhadu pravděpodobnosti."

„To Haluťan nikdy neuzná, alespoň lne před sebou," tvrdil poručík S ven Henderson. „Musíme něco udělat, abychom ho vysvobodili z jeho duševních muk. Přemýšlejte. Jindy přece máte všelijaké nápady. Šéf je teď taky nepoužitelný. Zdá se, že jedině Atlan je jakž takž v pořádku."

„Je to nejtvrďší muž," přikývl Redshore. „Už viděl příliš mnoho neštěstí a bezpráví. Tím nechci říct, že bychom se dopustili bezpráví."

„To je taky vaše Štěstí," řekl major Jurij Seděnko, druhý důstojník, který šel právě kolem. „Za sedm minut skončí manévry. Snad budou pánové tak laskaví a odeberou se na svá místa. Můj Bože - mne je to také líto. Nedívejte se na mně tak vyčítavě. Plazma i my jsme udělali stejnou chybu. Podcenili jsme protivníka. Tak už zmizte z můstku. Šéfovi soucitnými

pohledy nijak nepomůžete. Běžte."

Šli, ale šli s těžkým srdcem. Prabuňka zabila dvacet sedm jejich přátel. Byl to omyl a oni jí odpustili. Ted' si dělali výčitky, že nedávali lepší pozor.

Admirál Atlan se za nimi díval, dokud nezmizeli z dohledu.

„Jsou a zůstanou Pozemšťany," řekl sám pro sebe. „Nikdy nebudou jiní. A to je dobře. Jednoho dne jim bude patřit universum. Jestlipak mi bude dopřáno to zažít?"